

Προς τον κ. **Ανέστη Μιχαήλ**
Δ/ντή του 2^{ου} ΓΕΛ Θεσ/νίκης
Ενεργούντα την Ένορκη Διοικητική Εξέταση
κατόπιν της αριθμ. Φ84/3-6-2010 εντολής
του Διευθυντή Δ.Ε. Αν. Θεσ/νίκης

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

του Στέργιου Ζυγούρα
Καθηγητή κλάδου ΠΕ16
στο Μουσικό Σχολείο Θεσσαλονίκης

15.06.2010

Προς τον κ. **Ανέστη Μιχαήλ**
Δ/ντή του 2^{ου} ΓΕΛ Θεσ/νίκης
Ενεργούντα την Ένορκη Διοικητική Εξέταση
κατόπιν της αριθμ. Φ84/3-6-2010 εντολής
του Διευθυντή Δ.Ε. Αν. Θεσ/νίκης

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

του Στέργιου Ζυγούρα, Καθηγητή κλάδου ΠΕ16 του Μ.Σ.Θ.

Θα μπορούσε μια σύντομη πραγματεία, γραμμένη πριν από 70 χρόνια να αποτελέσει το αποκλειστικό κείμενο της κατάθεσής μου στην **ΕΔΕ** όπου είμαι εγκαλούμενος με βάση την εντολή **Φ84/3-6-2010** και την κλήση **Δ4/9-6-2010** ; Μάλλον όχι, γιατί θα θεωρείτο ασύνδετη και δεν θα λαμβανόταν υπόψη. Αναγκάζομαι λοιπόν κ. Ανέστη, συμπληρωματικά προς τις γραπτές απαντήσεις που έδωσα α) στον κ. Π. Ζαγκλιβερινό, πρόεδρο της Λυκειακής Επιτροπής του 1^{ου} ΓΕΛ ΑΝΤΟΛΙΑ στις 19-5-2010 και β) στον κ. Θ. Ταπανίδη, Διευθυντή Δ.Ε. Αν. Θεσ/νίκης στις 1-6-2010, να σας εκθέσω τα ακόλουθα:

ΔΥΟ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΠΡΩΘΥΣΤΕΡΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΑ ΕΔΕ, ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΣΤΗΝ ΣΥΜΠΤΥΞΗ ΤΟΥ ΣΚΕΠΤΙΚΟΥ ΜΟΥ

Ως προς τη «**μη προσέλευσή μου στην ενημερωτική συνάντηση των επιτηρητών των Πανελλαδικών Εξετάσεων 2010**»: η μη προσέλευση στην ενημερωτική συνάντηση των επιτηρητών δεν συνιστά απουσία καθηγητή από το εξεταστικό κέντρο όπου ορίστηκε ως επιτηρητής, συνεπώς δεν υφίσταται αδικαιολόγητη αποχή του υπαλλήλου από την εκτέλεση των καθηκόντων, άρα δεν στοιχειοθετείται το προφανώς εννοούμενο πειθαρχικό παράπτωμα.

Ως προς τη «**μη προσέλευσή μου στην κλήση από τον Δ/ντή Δ.Ε. Ανατ. Θεσ/νίκης σε προκαταρκτική εξέταση για το ίδιο θέμα**». Δεν προβλέπεται υποχρεωτική αυτοπρόσωπη παρουσία του εγκαλούμενου σε προκαταρκτική εξέταση μιας πειθαρχικής διαδικασίας υπαλλήλου (το ίδιο ισχύει και στην Ε.Δ.Ε., όπως αναγράφεται και στην κλήση μου). Αν προβλεπόταν, θα το ανέφερε η ίδια η κλήση. Δηλαδή και σ' αυτή την περίπτωση δεν υπάρχει κάποιο ορατό πειθαρχικό παράπτωμα.

Συνεπώς, ποια εναρκτήρια λογική και ποια κατεύθυνση μπορεί να έχει μια διαδικασία Ένορκης Διοικητικής Εξέτασης, όταν στην εντολή της περιγράφονται πράξεις που δεν συνιστούν σοβαρές υπόνοιες ή σαφείς ενδείξεις διάπραξης πειθαρχικών παραπτωμάτων;

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΑΙΤΙΑ - Ο ΤΥΠΟΣ ΚΑΙ Η ΟΥΣΙΑ - Ο ΝΟΜΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΗΘΟΣ

Ωστόσο, πέρα από το γράμμα του νόμου υπάρχει και η ουσία (από την ανάγκη αυτής, άλλωστε, πηγάζει το γράμμα του νόμου). Ακόμα και αν ισχύουν τα περιστασιαστά στην εντολή της ΕΔΕ, υπάρχει η διαδικασία που πρέπει να σεβαστούμε και η οποία θα εξελιχθεί όπως προβλέπεται. Επί της ουσίας λοιπόν, προφανώς και υπάρχει ζήτημα, το οποίο πρέπει να απασχολήσει την υπηρεσία, μόνο που εκ πρώτης όψεως αυτό δεν φαίνεται. Μια που φτάσαμε εδώ λοιπόν, σας εξηγώ περαιτέρω.

Ως προς το **1^ο θέμα**: δεν παρέστην στη συνάντηση του 1^{ου} ΓΕΛ Ανατόλια, γιατί ουδέποτε ενημερώθηκα από τη διοίκηση του σχολείου, προφορικά ή γραπτά. Η προφορική ενημέρωση δεν αποδεικνύεται εύκολα, γι' αυτό και σε κάθε σημαντικό εισερχόμενο έγγραφο, πέρα από την τοποθέτησή του στο φάκελο ενημέρωσης ή στον πίνακα ανακοινώσεων, έχει επικρατήσει στα σχολεία η ενυπόγραφη ενημέρωση. Χρόνια πρακτική της διοίκησης του Μ.Σ.Θ. είναι η προφορική ενημέρωση, ενώ η ενυπόγραφη ενημέρωση στα εισερχόμενα έγγραφα έχει καταργηθεί. Απορίας άξιον λοιπόν, πώς ισχυρίζεται το σχολείο ότι με ενημέρωσε με οποιονδήποτε τρόπο προφορικά, όταν ούτε η υποδιευθύντρια κα Αντωνιάδου, ούτε η γραμματέας κα Κασσελούρη (που συνηθίζουν να μου διαβιβάζουν γραπτά μηνύματα) μπορούν να ισχυριστούν ότι κάποιας μορφής ενημέρωση συνέβη. Η πρώτη ενημέρωση έγινε εμμέσως από την κα Αντωνιάδου στις 18.5.2010 με την -εν μέσω εκνευρισμού- διστακτική επίδοση του fax που έστειλε στο Μ.Σ.Θ. ο κ. Ζαγκλιβερινός. Ούτε η ίδια, ούτε ο παρών Διευθυντής (υπήρχαν κι άλλοι παρόντες στο γραφείο του) μπορούσε να μιλήσει με τρόπο κατανοητό για τα όσα έδειχνε να υπονοεί. Μόνον ο εκνευρισμός της και η απορριπτική της διάθεση προς την υπαλληλική μου επάρκεια φαίνονταν ξεκάθαρα. Από τη δική μου πλευρά, δεν έγινε κανένα σχόλιο ή ερώτημα, γιατί αμέσως συνειδητοποίησα ότι πρόκειται για ένα ακόμα επεισόδιο στην ατέλειωτη σειρά που διαδραματίζεται στο Μ.Σ.Θ. «νόμοι και θεσμοί ορίζονται καθημερινά από την πλειοψηφία». Την επόμενη μέρα, πήγα αυτοπροσώπως στο εξεταστικό κέντρο με γραπτή απάντηση, ωστόσο ο κ. Ζαγκλιβερινός είχε ήδη φύγει (ώρα 12.20 περίπου) οπότε δεν μπόρεσα να έχω και προφορική επικοινωνία. Παρέδωσα το γραπτό κείμενο σε μέλος της λυκειακής επιτροπής. Όσο για το προσωπικό κινητό μου τηλέφωνο, ο ίδιος ο κ. Ζαγκλιβερινός δήλωσε ότι ο αριθμός που του έδωσε το σχολείο δεν χρησιμοποιείται πια (η Cosmote μπορεί να επιβεβαιώσει επί πόσα χρόνια), ενώ το Μουσικό Σχολείο Θεσσαλονίκης (2310300828) με έχει καλέσει στο νέο αριθμό ήδη στις 24-11-2009 (παλιότερα με είχε καλέσει και ο Διευθυντής του σχολείου από το προσωπικό του κινητό) και ο Περιφερειακός Δ/ντής κ. Καρτσιώτης στις 28-1, 7-2 και 8-2-2010, ο οποίος μάλιστα μου δήλωσε ότι, αμφιβάλλοντας για την ορθότητα του αριθμού μου που δεν απαντούσε, κάλεσε το σχολείο και τον επιβεβαίωσε.

Ως προς το 2^ο θέμα: απαντώντας στον κ. Ταπανίδη και γνωρίζοντας εκ των προτέρων ότι χάνω τα λόγια μου, μίλησα για την ουσία του θέματος των επιτηρητών στις Πανελλαδικές Εξετάσεις, περισσότερο αναλυτικά από ό,τι στον κ. Ζαγκλιβερινό. Το έκανα για να δείξω ότι δύσκολα θα ενδιαφερθεί ο διοικητικός μηχανισμός για την ουσία, πράγμα που έγινε, καθώς ζητώ ακόμα και σήμερα από τον κ. Ταπανίδη να δείξει έστω και ένα έγγραφο προτάσεων ή μέτρων που ο ίδιος απέστειλε προς τους ανωτέρους του για να αντιμετωπίσει την απροθυμία κάποιων καθηγητών να συμμετέχουν ως επιτηρητές. Ας αναφέρει έστω και μία κίνηση που να δείχνει τη διάθεσή του, αν όχι να υπηρετήσει μέσω πρωτοβουλιών την ουσία του νόμου και στις Πανελλαδικές Εξετάσεις, τουλάχιστον να απαντήσει (έστω και μονολεκτικά) σε υφιστάμενους που του θέτουν ζητήματα. Αν διαβάσετε την πλήρη απάντησή μου, θα διαπιστώσετε ότι η αναφορά σε γεγονότα στοχεύει κατ' ευθείαν στο αποτέλεσμα του έργου μας ως δημόσιοι λειτουργοί. Η απάντηση δεν ήταν ένα ξέσπασμα πάθους, έγινε για να δει ο ίδιος, έστω και καθυστερημένα, ότι η ασυλία που σε μεγάλο βαθμό απολαμβάνει η δημόσια διοίκηση και της παιδείας, γίνεται καταστροφική για το κράτος, για τον ίδιο τον εαυτό μας τελικά και όχι μόνον γι' αυτόν που αρνείται να συμπράξει στον ευτελισμό των θεσμών. Προφανώς ο στόχος δεν επετεύχθη και το αποτέλεσμα ήταν: Φ84/3-6-2010.

Το πραγματικό θέμα που αναδεικνύει αυτή η ΕΔΕ δεν είναι ούτε οι Πανελλαδικές, ούτε καν αυτή καθαυτή η νομιμότητα, αλλά ο ίδιος ο εγκαλούμενος, επειδή δεν δέχεται άλλον ως εργοδότη πέρα από το δημόσιο και επειδή δεν δέχεται ότι έργο του είναι το δημόσιο συμφέρον, μόνον αφού πρώτα εξυπηρετηθούν ορισμένα ιδιωτικά. Συνεπώς, το ζήτημα και το ερώτημα που προκύπτει είναι: **ποια πρόσωπα και κάτω από ποια κίνητρα κινούμενα, δημιούργησαν μια κατάσταση που οδήγησε ως τη διαδικασία της ΕΔΕ;** Από την απάντησή μου στον κ. Ταπανίδη, που ο ίδιος δεν θεώρησε στοιχείο της ΕΔΕ ώστε να την συμπεριλάβει, μπορείτε να δείτε κ. Ανέστη ότι έχω καταγγείλει σε πειθαρχικό και ποινικό επίπεδο, τόσο την διοικητική τριάδα του Μουσικού Σχολείου Θεσσαλονίκης, όσο και τον προϊστάμενο της Δ/σης Δ.Ε. Αν. Θεσ/νίκης. Η προφανώς σκόπιμη, προφορική αποσιώπηση του ορισμού μου ως επιτηρητή, η αναφορά της κας Αντωνιάδου στον κ. Ταπανίδη, η προσπάθεια του κ. Ταπανίδη να διαλευκάνει μια λευκή υπόθεση, δεν αποτελούν τίποτε άλλο παρά πράξεις προσωπικής αντεκδίκησης ή ακόμα και απέλπιδα προσπάθεια συμψηφισμού, καθώς οι πειθαρχικές διαδικασίες που κινήθηκαν από τον Ιανουάριο του 2009, για τις καταγγελίες που ξεκίνησαν από τον Ιανουάριο του 2008 δεν έχουν καταλήξει μέχρι και σήμερα. Στην περίπτωση μάλιστα που οι αναφορές μου έχουν ήδη καταλήξει σε κάποιο, ελάχιστο έστω, καταλογισμό ευθυνών, που εγώ δεν μπορώ να γνωρίζω σε αντίθεση με τους ως άνω προϊσταμένους μου, τότε η αντεκδίκηση έχει κίνητρο υψηλότερο από το επίπεδο της διοικητικής όχλησης.

Επιγραμματικά: από τις αρχές του 2008, ύστερα από τις καταγγελίες μου, ο κ. Ταπανίδης έκανε ό,τι περνούσε από το χέρι του για να συγκαλύψει τη σωρεία των παράνομων πράξεων του κ. Δ. Αναγνωστόπουλου, Δ/ντή του Μουσικού Σχολείου Θεσσαλονίκης, και των δύο υποδιευθυντριών που στήριζαν το Δ/ντή και επελέγησαν από το ΠΥΣΔΕ υπό την προεδρία του κ. Ταπανίδη την ίδια περίοδο. Δεν δίστασε στις 21-10-2008 ο κ. Ταπανίδης κατά την προκαταρκτική εξέταση να επιχειρήσει τον εκφοβισμό μου, ενώ στις 30-4-2009 ευτέλισε για άλλη μια φορά την διοικητική διαδικασία, καλώντας με υπηρεσιακά για να μου απευθύνει προειδοποιήσεις επί του προσωπικού. Η όλη θλιβερή υπόθεση κακοδιοίκησης του Μουσικού Σχολείου Θεσσαλονίκης έχει αποτυπωθεί στο διαδίκτυο (<http://users.sch.gr/szygouras/themata/eikoniko/eik-sx.htm>) υπό τον προσωρινό τίτλο «ΕΙΚΟΝΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ;» και η διαρκής συγκαλυψη των παράνομων πράξεων, η αδιαφορία έναντι των συνεπαγόμενων παιδαγωγικών επιπτώσεων από πλευράς του κ. Ταπανίδη είναι ολοφάνερη για το μέσο θεατή, ακόμα και μόνον από το γεγονός ότι σε κανένα από τα δεκάδες θέματα, δεν υπάρχει η παραμικρή επί της ουσίας απάντηση.

Ως προς την σύμπλευση των δύο υποδιευθυντριών με το διευθυντή στις παράνομες πράξεις του Μ.Σ.Θ.: το 2003 ο κ. Αναγνωστόπουλος προσπάθησε εκ των υστέρων να ακυρώσει το αποτέλεσμα της ψηφοφορίας του συλλόγου διδασκόντων, που έφερνε πρώτη στην προτίμησή του για την υποδιεύθυνση την κα Αναγνωσταρά και να πείσει μέλη του συλλόγου να ξαναψηφίσουν υπέρ της κας Βλαχοπάνου. Η τελευταία, το Δεκέμβριο του 2007 στην αντίστοιχη συνεδρίαση, προανήγγειλε σχεδόν την εκλογή της, δηλώνοντας μάλιστα, ότι κι αν ο σύλλογος δεν την επιλέξει στην πρώτη θέση, η ίδια δεν θα παραιτηθεί από τη συνέχεια της διαδικασίας. Το ίδιο δήλωσε και η κα Αντωνιάδου, τονίζοντας πόσα έχει μάθει κοντά στον κ. Αναγνωστόπουλο και πόση ανάγκη ομαδικότητας έχει το σχολείο. Η άριστη συνεργασία του Δ/ντή του Μ.Σ.Θ. με τις δύο συγκεκριμένες καθηγήτριες υπογραμμίζεται και από το γεγονός της συνεχούς προτίμησής των για τις κάθε είδους επιτροπές που συγκροτούνταν.

Όλα αυτά δεν θα είχε νόημα ν' αναφερθούν, αν πριν την εκλογή τους οι δυο καθηγήτριες έδειχναν στοιχειώδη διοικητική - παιδαγωγική πρωτοβουλία και αν μετά την εκλογή τους έδειχναν ανταπόκριση και συνεργασία με άτομα που στηλίτευαν τις παράνομες πράξεις και τις συνεχείς παιδαγωγικές υποβαθμίσεις που προκαλούσε στο σχολείο ο κ. Αναγνωστόπουλος. Όλα αυτά αναφέρονται για να τονιστεί το εξής: το σχολείο με την ήδη προβληματική διοίκηση, άρχισε από τις αρχές του 2008 να βουλιάζει με ταχύτερους ρυθμούς, καθώς ο Διευθυντής, μετά την εκλογή των δύο υποδιευθυντριών, φάνηκε περισσότερο απελευθερωμένος να προβαίνει σε ακόμα μεγαλύτερη απαξίωση του συλλόγου και των διαδικασιών. Η συνεχής παραποίηση των πρακτικών ερχόταν σαν φυσιολογικό, τυπικό επακόλουθο της εκτροπής του εκπαιδευτικού έργου από τα

κατά νόμο προβλεπόμενα. Λόγω του διχασμού και της υποβάθμισης του συλλόγου, το εκπαιδευτικό έργο καθόριζε (και καθορίζει) ο Διευθυντής. Η κατά σύστημα κολακεία των μαθητών και η πελατειακή συμπεριφορά προς γονείς και καθηγητές αποτελούσαν -μέσα και στο ελλιπές θεσμικό πλαίσιο των μουσικών σχολείων- την εξισορρόπηση του Δ/ντή στη διακριτική του ευχέρεια να κάνει ό,τι θέλει σε θέματα εκδηλώσεων, καθημερινής λειτουργίας, απουσιών κλπ. Χαρακτηριστικό είναι το σύντομο ανέκδοτο που επικράτησε στο Μ.Σ.Θ.: «παιδαγωγική συνεδρίαση» ή «θα τα πούμε στην παιδαγωγική». Ταυτόχρονα, τη μειοψηφία που δεν «πειθαρχούσε», την αντιμετώπιζε με τη σιωπή ή με απαντήσεις που εξέτρεπαν τη συζήτηση στο άπειρο. Αν κάποιος επέμεναν, υπήρχε ένα ακόμα όπλο: σπίλωση και συκοφαντία.

Τα στοιχεία αυτά **κατήγγειλα στις αρχές του 2008** και έκτοτε, η κώφωση και η αδράνεια των αρμοδίων έφερε νέες καταγγελίες και τη διαρκή παράταση της υπόθεσης που σέρνεται μέχρι και σήμερα. Εννοείται ότι, αν οι καταγγελίες ήταν σαθρές θα είχαν καταρριφθεί επισήμως και αν ο καταγγέλλων ήταν όντως αναξιόπιστος θα είχε υποστεί τις σχετικές συνέπειες. Καθόσον όμως αυτά δεν έγιναν, συνέχισε να επικρέμεται η απειλή ήττας του πελατειακού και εκπαιδευτικού συστήματος διοίκησης του σχολείου και βεβαίως, η καθημερινή ενόχληση της διοίκησης από την μη «συμμόρφωση» του εγκαλούντος. Μοιραία λοιπόν, κάποιος από το διευθυντικό σχήμα έχασε την ψυχραιμία του πριν λίγο καιρό και αυτός ήταν η κα Αντωνιάδου. Άλλωστε η ίδια, πέρα από το προφίλ της αυστηρότητας που επιχειρεί να υιοθετήσει, αντιφάσκοντας με τον προγενέστερο εαυτό της και αναγνωρίζοντας έμμεσα μεν (προβληματικά δε) την ελλειμματική διοίκηση του κ. Αναγνωστόπουλου, ευθαρσώς δηλώνει «εγώ δεν είμαι Αναγνωστόπουλος, θα δει ο Ζυγούρας».

Προσπαθώντας να εξουδετερώσει τη δική μου σταθερή θέση στον καταλογισμό των ευθυνών και στον περιορισμό της κατάπτωσης του σχολείου, είδε πεδίο δόξης λαμπρόν στο θέμα «επιτηρήσεις των πανελλαδικών», θέλοντας προφανώς να συνδυάσει την πάγια άρνησή μου να πληρώνομαι ως επιτηρητής με μια κατασκευασμένη άρνηση προσέλευσης στην ενημερωτική συνάντηση της 12.5.2010. Η ίδια μάλιστα, στις αρχές του έτους με παρακαλούσε να παραλάβω τις αποζημιώσεις που είχαν έρθει για περσινές επιτηρήσεις, λέγοντάς μου ότι δεν γνώριζε (όπως πάντα) το θέμα της άρνησής μου να πληρώνομαι, προσθέτοντας ότι θα προσπαθούσε να μη με προτείνει ως επιτηρητή, για να μην παρουσιάζεται αυτό το πρόβλημα. Κάτω και από τις τρέχουσες κρατικές οικονομικές δυσχέρειες, όχι μόνον δεν επιχείρησε να διαχειριστεί ή έστω να απαντήσει η κα Αντωνιάδου στην πασίγνωστη, πάγια θέση μου να μην λαμβάνω αποζημίωση για τις υπηρεσίες επιτήρησης των πανελλαδικών, αλλά στηριζόμενη στην αίσθηση “L’ état c’est moi”, θέλησε να πετύχει μ’ ένα σμπάρο, τρία τριγώνια: να δείξει στο σύλλογο το δυναμισμό της, την πέραση που έχει ο

γραπτός της λόγος στη διοικητική ιεραρχία και να απομονώσει το «μαύρο πρόβατο» του σχολείου. Ερώτημα 1^ο: τι εμπόδιζε την κα Αντωνιάδου να με καλέσει να υπογράψω ότι έλαβα γνώση για την επιτήρηση στο 1^ο ΓΕΛ Ανατόλια; Ερώτημα 2^ο: πόσες φορές έχει διευθετήσει γραπτή ενημέρωση για διάφορα θέματα στο σχολείο (πλην των εισερχομένων εγγράφων); Γιατί κάθε καθηγητής παρελάμβανε ενυπόγραφα πριν από μήνες το δελτίο των ατομικών του στοιχείων (για συμπλήρωση-διόρθωση) από την ομάδα μηχανοργάνωσης του σχολείου; Ερώτημα 3^ο: γιατί δεν ενημερώθηκα στις 13.5.2010 στο σχολείο; Ερώτημα 4^ο: γιατί την άκαρπη προσπάθεια της τηλεφωνικής επικοινωνίας δεν ακολούθησε ένα e-mail από το σχολείο προς εμένα, όπου θα μπορούσε - τουλάχιστον- να μου ζητηθεί να επικοινωνήσω με το σχολείο; Δεν ήξερε την ηλεκτρονική μου διεύθυνση το σχολείο;

Κάτω από άλλες συνθήκες, θα έλεγα ότι πρέπει να ελεγχθεί η κα Αντωνιάδου για την καταφανή ανεπάρκεια που επέδειξε, ακόμα και να έχει τα σωστά τηλέφωνα (αν υποθέσουμε ότι δεν υπήρχε πρόθεση για το λανθασμένο τηλέφωνο που έδωσε στο εξεταστικό κέντρο) ή να ρωτήσουμε ποιος άλλος επιτηρητής από το Μ.Σ.Θ. ενημερώθηκε ενυπόγραφα, όμως άλλα, σημαντικότερα στοιχεία για τη γενικότερη στάση της μέσα στο σχολείο, για τις προτεραιότητες που βάζει και για την αίσθηση του καθήκοντος που η ίδια έχει, είναι διαφωτιστικά. Το 2006, μέσα στο σύλλογο, η κα Αντωνιάδου με τον πλέον αυτοεξευτελιστικό τρόπο στήριζε (πέραν του Διευθυντή) και την υποκατάσταση του θεσμού των Μαθητικών Καλλιτεχνικών Αγώνων από τα ίδια συμφέροντα και το ευτελέστατο αποτέλεσμα που δημιούργησε η σύμπραξη που υπέγραψε ο τότε Ειδικός Γραμματέας του Υπουργείου Παιδείας κ. Ράμμας με την ΕΡΤ3. Λίγους μήνες αργότερα, όταν, με ευθύνη του κ. Αναγνωστόπουλου, το Μ.Σ.Θ. έγινε χώρος εκμετάλλευσης των ΑΜΕΑ από στυγνά ιδιωτικά συμφέροντα, στη θεαλλώδη συνεδρίαση του συλλόγου που ακολούθησε, η κ. Αντωνιάδου δεν είχε κανένα πρόβλημα με το Δ/ντή. Ο Δ/ντής πάλι, την ίδια ακριβώς περίοδο της επέτρεπε κατά τη διάρκεια του σχολικού ωραρίου να ασκεί από το απέναντι της διεύθυνσης γραφείο χρέη μεσάζοντα στην επί τόπου πώληση λαχανικών. Το 2007, η κα Αντωνιάδου στήριξε το Διευθυντή στην χειραγώγηση της ψήφου των μαθητών κατά τη διαδικασία ανάθεσης της πολυήμερης εκδρομής της Γ Λυκείου σε συγκεκριμένο πρακτορείο, χωρίς να τηρείται η σχετική υπουργική απόφαση και ενώ ήταν σε πλήρη γνώση της η άρνηση του Διευθυντή να αποστείλει στη Διεύθυνση την έκθεση αρχηγού εκδρομής του 2006, που περιέγραφε τις παραβιάσεις που το εν λόγω πρακτορείο έκανε, θέτοντας σε κίνδυνο την ασφάλεια των μαθητών. (Σημ. Στις 23.1.2009, στην αίθουσα εκδηλώσεων του σχολείου και ενώπιον των μαθητών ο κ. Αναγνωστόπουλος επιβεβαίωσε και το [εθιμικό] κληρονομικό δίκαιο του αναξιοκρατικού συστήματος στο δημόσιο, λέγοντας ότι φροντίζει, ώστε μετά την αποχώρησή του, το σχολείο να παραδοθεί σε καλά χέρια).

Όλα αυτά έχουν επίσης καταγγελθεί και η κα Αντωνιάδου, που δεν έχει την παραμικρή δημόσια άποψη για όλα όσα συμβαίνουν στο σχολείο τα τελευταία δέκα χρόνια, που συμμετέχει στην καθημερινή μου σπίλωση σε κατ' ιδίαν συζητήσεις, ενώ δημόσια έχει πει το αμίλητο νερό, έχει προσωπικό λόγο να προβαίνει σε αναφορές εναντίον μου. Αρωγός στην προσπάθεια αυτή βρέθηκε ο κ. Ταπανίδης, κεντρικό πρόσωπο ευθύνης στην πολλαπλή υποβάθμιση του Μουσικού Σχολείου Θεσσαλονίκης, ο οποίος αναζητά σήμερα αυτές τις ευθύνες από μένα, επειδή έχω καταδείξει τα πειθαρχικά και ποινικά παραπτώματα που ο ίδιος διέπραξε. Αναζητά ανύπαρκτες ευθύνες από μένα, ενώ είναι ουσιαστικά υπόλογος για παράλειψη δίωξης και τιμωρίας πειθαρχικών παραπτωμάτων της διοίκησης του σχολείου. Αναζητά σήμερα ο κ. Ταπανίδης ευθύνη για την απουσία μου από την ενημερωτική συνάντηση των επιτηρητών, ενώ, μη ζητώντας ευθύνη για την απουσία μου από τις επιτηρήσεις (πράγμα που έκανε στην προκαταρκτική), αναγνωρίζει τουλάχιστον ότι ουδέποτε αρνήθηκα να συμμετέχω. Προφανώς, η μόνη εξήγηση που ο ίδιος θα έδινε για αυτή την ΕΔΕ είναι η θέλησή του να διασφαλίσει τον τύπο και την ουσία των πανελλαδικών εξετάσεων. Το πώς όμως ο ίδιος έδρασε στις Πανελλαδικές του 2007 το έχω ήδη περιγράψει, απαντώντας στην κλήση που μου απέστειλε για προκαταρκτική εξέταση. Διαπιστώνεται και εκεί ότι ο νόμος έχει προσωπική-επιλεκτική και όχι καθολική εφαρμογή για τον κ. Ταπανίδη, αφού τα ερωτήματα παραμένουν: γιατί δεν ερεύνησε τις νοθείες του βιβλίου των πρακτικών και του πρωτοκόλλου του Μ.Σ.Θ.; Γιατί δεν απαίτησε από το Δ/ντή του Μ.Σ.Θ. να τηρεί τουλάχιστον τις διαταγές που ο ίδιος του διαβιβάζει, βάζοντας την υπογραφή του από κάτω; Γιατί δεν ερεύνησε τόσα θέματα που του ανέφερα και έδειχναν αυτό που γνωρίζει -όχι σε νομική, αλλά σε απλή διατύπωση και ως έννοια- ο μέσος πολίτης: κατάχρηση εξουσίας, παράβαση καθήκοντος, προτροπή σε παράνομη πράξη, κλπ. Διέταξε στις περιπτώσεις αυτές προκαταρκτικές εξετάσεις ή ΕΔΕ; Είναι αφελές μετά απ' αυτά να ρωτήσω αν θα διατάξει προκαταρκτική εξέταση και ΕΔΕ για το μειωμένο διδακτικό μου ωράριο, για τη φετινή μου απουσία από τις συνεδριάσεις του συλλόγου διδασκόντων που ο ίδιος του ανέφερα; Ή μήπως διστάζει: α) να αγγίξει θέματα που άπτονται του πελατειακού συστήματος μέσα στο Μ.Σ.Θ. β) να διερευνήσει τα παραπτώματα που δεν κάνει μόνον ο Ζυγούρας γ) μήπως λάβει νέες αναφορές από μένα και για άλλα θέματα;

Και μόνον η πρόσφατη διαχείριση της διοίκησης του Μ.Σ.Θ στην «παρουσίαση» του θέματος «αξιολόγηση του εκπαιδευτικού έργου των σχολικών μονάδων» από τη σύμβουλο, φτάνει για να πιστοποιήσει το μόνιμο εναγκαλισμό της διοίκησης του Μ.Σ.Θ. με την κατάπτωση. Στην ουσία, τίποτα απολύτως δεν άλλαξε στο σχολείο, παρά την προσοχή που προσπαθεί να επιδείξει η διοίκηση στο τυπικό μέρος. Δεν κατανοεί η διοίκηση του σχολείου, αλλά και δεν ενδιαφέρονται ή δεν κατανοούν οι προϊστάμενοι, ότι το τυπικό μέρος είναι αδύνατο να εξασφαλιστεί, όταν δεν υπάρχει επαρκής στόχευση στην ουσία της

παιδείας, στην υπηρετήση υπέρτατων θεσμών και στη συνειδητοποίηση της έννοιας του δημόσιου λειτουργήματος και του δημόσιου συμφέροντος. Αυτή δεν είναι η σχέση του νομικού και του ουσιαστικού σκέλους των παιδαγωγικών υποχρεώσεων που έχει ο δημόσιος λειτουργός της παιδείας; Εδώ και δεκαετίες παραπαίει το δεύτερο σκέλος, καθώς το πρώτο έχει de facto υποβαθμιστεί ή καταργηθεί. Καλείται και πάλι σήμερα, μέσα από αυτή την ΕΔΕ, η de jure υπόσταση του παιδαγωγικής να συνεργαστεί με το γενικότερο γράμμα του νόμου προς όφελος της παιδείας. Λυπάμαι, αλλά για τους λόγους που προανέφερα, φράσεις όπως «έλα, δε θα γινόταν ΕΔΕ αν πήγαινες στην προκαταρκτική» αδυνατώ να τις ενσωματώσω ως τακτικές στην καθημερινή λειτουργία μου με τον μαθητή μέσα στην τάξη.

Επιθυμώντας να εξουδετερώσουν, να πλήξουν ή να κουράσουν όσους έχουν συνείδηση της δημοσιοϋπαλληλικής τους θέσης και της αποστολής τους, όσους δεν υιοθετούν τους εξωθεσμικούς μηχανισμούς και βάζουν πρώτο το συμφέρον του μαθητή και την αξιοπρέπειά τους, οι δύο από τους θιγόμενους των καταγγελιών μου, η κα Αντωνιάδου και ο κ. Ταπανίδης σήμερα συνεργάζονται. Εφόσον πιστεύουν ότι μπορούν να το επιτύχουν, δεν έχουν παρά να συνεχίσουν την προσπάθειά τους. Λυπάμαι που δεν διάβασαν ή δεν κατάλαβαν την κατακλείδα της κατάθεσής μου στην ΕΔΕ του κ. Περσυνάκη.

Το μόνο που μπορώ να προσθέσω ύστερα από όσα ανέφερα, είναι η δεκάσελιδη πραγματεία του Ευάγγελου Λεμπέση. Αυτή αποπειράται να διεισδύσει στον πυρήνα των λόγων για τους οποίους μια δημόσια υπηρεσία έφτασε (και) σ' αυτή την ΕΔΕ.

15.6.2010

Στέργιος Ζυγούρας

Συνημμένα (σελ 23)

- ▶ Γραπτή απάντηση στο φαξ προς το Μ.Σ.Θ. του προέδρου της Λ.Ε. Πανελλαδικών Εξετάσεων κ. Π. Ζαγκλιβερινού (σελ 8)
- ▶ Γραπτή απάντηση στην κλήση του Δ/ντή Δ.Ε. Αν. Θεσσαλονίκης κ. Θ. Ταπανίδη για προκαταρκτική εξέταση (σελ 4)
- ▶ Κατάληξη της κατάθεσής μου στην ΕΔΕ που κινήθηκε βάσει της εντολής 3835/4.5.2009 του Περ/κου Δ/ντή Εκπ/σης Κ. Μακεδονίας (σελ 1)
- ▶ Ε. Λεμπέση: «Η τεραστία κοινωνική σημασία των βλακών εν τω συγχρόνω βίω» (σελ 10)

19-5-2010

Προς
τον πρόεδρο της ΛΕΕ του 1^{ου} ΓΕΛ ΑΝΑΤΟΛΙΑ
κ. **Πέτρο Ζαγκλιβερινό**
Κοινοποίηση:
κ. Θ. Ταπανίδη, Δ/ντή Δ/θμιας Εκ/σης Αν Θεσ/νίκης

Αγαπητέ συνάδελφε, αξιότιμε πρόεδρε της ΛΕΕ του 1^{ου} ΓΕΛ Ανατόλια

Για την αναστάτωση που προκάλεσε η απουσία μου από τη συνάντηση της 12-5-2010 σας ζητώ συγγνώμη. Για την ειλικρίνειά της ελπίζω ότι δεν θα δυσκολευτώ να σας πείσω, καθώς το θέμα είναι κατ' αρχήν υπηρεσιακό.

Δίνοντάς μου το φαξ που στείλατε στο σχολείο η υποδιευθύντρια κα Αντωνιάδου Άρτεμις (18.5.10) ανέφερε σε τρίτο και τη φράση «από όσους επιτηρητές στείλαμε στις πανελλαδικές, μόνο ο Ζυγούρας δεν εμφανίστηκε», πράγμα που απλώς επιβεβαιώνει αυτό που καλά ξέρουμε: Τις αποφάσεις συγκρότησης ομάδων επιτηρητών τις υπογράφουν οι προϊστάμενοι γραφείων και διευθύνσεων, ουσιαστικά τις καταρτίζουν οι προϊστάμενοι των σχολικών μονάδων. Κι όμως, τόσο οι μεν όσο και οι δε γνωρίζουν ότι ο υπάλληλος υποχρεούται βάσει νόμου να εκτελέσει τα καθήκοντα του επιτηρητή, αδυνατούν όμως να εξηγήσουν την υποχρέωση λήψης της σχετικής πρόσθετης αμοιβής.

Εδώ και 4-5 χρόνια, όποτε παρουσιαζόμουν ως επιτηρητής σε Πανελλαδικές Εξετάσεις, ζητούσα να γίνουν εκείνες οι ενέργειες εκ μέρους των Λυκειακών Επιτροπών, προκειμένου να μην αποζημιωθώ για τις υπηρεσίες της επιτήρησης που προσέφερα. Η κατάληξη ήταν πάντα ίδια: αδυναμία εκπλήρωσης του αιτήματος. Σε κάποιες περιπτώσεις, πρόεδροι λυκειακών επιτροπών ζητούσαν την αντικατάστασή μου, συνήθως όμως έκαναν πώς δεν καταλάβαιναν ή έδιναν υποσχέσεις που δεν τηρούσαν. Κάποιοι πρόεδροι «μεταβίβαζαν» την αρμοδιότητα επίλυσης στους διευθυντές δευτεροβάθμιας, ενώ υπήρξε και περίπτωση όπου πρόεδρος Λυκειακής Επιτροπής (στο ίδιο σχολείο που κι εσείς σήμερα είστε πρόεδρος) κατενόησε αμέσως το ζήτημα, συμφώνησε στην ουσία του και μου ζήτησε σε βάση συναδελφική να μην επιμείνω, λόγω της έλλειψης επιτηρητών που υπήρχε εκείνη τη χρονιά. Αναγνώρισε ωστόσο το άλυτο του προβλήματος, τονίζοντας τη δυσκολία που θα είχε κατά την εκταμίευση του συνολικού ποσού μέσω επιταγής από την οικονομική υπηρεσία.

Ερωτήματα που επισήμως παραμένουν αναπάντητα: α) γιατί πρέπει να πληρώνεται κάποιος υπάλληλος που **απασχολείται εντός του ωραρίου του** β) πώς συμβαδίζει η υποχρέωση ενός καθηγητή δευτεροβάθμιας να ασκεί χρέη επιτηρητή με την **υποχρέωση να λάβει αμοιβή** για την υπηρεσία αυτή. Χαρακτηριστικό είναι ότι ο πρωτεύσας στις γραπτές εξετάσεις επιλογής στελεχών Δ/ντής Δ/θμιας Εκπ/σης Δυτ. Θεσσαλονίκης, απάντησε με ανεπιτυχή τρόπο στο αίτημά μου, αναγνωρίζοντας έμμεσα την ανυπαρξία λογικής.

Από όσα σας εξέθεσα, φαίνεται ότι μόνο διάθεση να σας ταλαιπωρήσω δεν είχα, πράγμα που ουδόλως πιστεύω ότι συμβαίνει με τη διοίκηση του σχολείου μου, η οποία κρυβόμενη πίσω από τη Δ/νση Δ/θμιας Αν. Θεσ/νίκης και εξυπηρετώντας προσωπικές σκοπιμότητες, αδιαφορεί για την αναστάτωση που θα προκαλέσει, καθώς η ίδια στο παρελθόν κατέθεσε χρήματα αντίστοιχων αμοιβών μου στο ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων, η ίδια με παρακάλεσε αυτή την άνοιξη να παραλάβω τα χρήματα που η Δυτ. Θεσσαλονίκη και πάλι έστειλε, η ίδια υποσχέθηκε ότι στο μέτρο του δυνατού δεν θα με πρότεινε στη θέση αυτή, όσο το θέμα της πρόσθετης αμοιβής δεν ρυθμιζόταν.

Όταν οι νόμοι εμφανώς πάσχουν, τότε ιδιαίτερα οι κατέχοντες διοικητικές θέσεις δεν μπορούν να ισχυρίζονται ότι πρέπει απλώς να τους εφαρμόζουν, τη στιγμή που δεν έχουν κάνει την παραμικρή κίνηση για τη βελτίωσή τους. Το ζήτημα που από χρόνια θέτω θα μπορούσε να είχε προωθήσει ή τακτοποιήσει ο κ. Ταπανίδης ώστε να μην ασχολούνται κάθε φορά σε βάση προσωπική οι άμεσα εμπλεκόμενοι. Ωστόσο, κάτι τέτοιο μοιάζει αδύνατο, γιατί η κατάπτωση της δημόσιας παιδείας πατάει πάνω στις πελατειακές σχέσεις που με τη σειρά τους οδηγούν στην απαξίωση και τη μίζερη συμπεριφορά των υπαλλήλων (στην περίπτωση αυτή, να ζητούν «απαλλαγή» εκ των προτέρων ή εκ των υστέρων).

Θεωρώ ότι τα προηγούμενα δεν είναι υπέρτερα της ανάγκης για ομαλή διεξαγωγή των εξετάσεων γι' αυτό και σας γνωστοποιώ την πάγια θέση μου (γνωστή στη διοίκηση του σχολείου μου): εφόσον εξασφαλιστεί ότι στις καταστάσεις πληρωμών το όνομά μου θα συνοδεύεται από μηδενική πίστωση, εφόσον δηλαδή μπορώ να έχω μια βεβαίωση ότι εκτέλεσα την υπηρεσία της επιτήρησης και δεν έλαβα την προβλεπόμενη υποχρεωτική αμοιβή, είμαι στη διάθεσή σας για τις επιτηρήσεις που θα χρειαστεί.

Στέργιος Ζυγούρας

Καθηγητής ΠΕ16 στο Μ.Σ.Θ.

ΥΓ. Ο αριθμός τηλεφώνου 6977546060 δεν λειτουργεί εδώ και πολλά χρόνια. Ο σημερινός μου αριθμός 6945866335 είναι γνωστός στο σχολείο, έχει κληθεί από το διευθυντή του αλλά και από τον Περιφερειακό Δ/ντή Εκπ/σης Κ. Μακεδονίας που τον επιβεβαίωσε μέσω του σχολείου μου.

Συνημμένα: 6

ΛΥΚΕΙΑΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΩΝ ΕΞΕΤΑΣΕΩΝ
Γ' ΤΑΞΗΣ ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ 2010

1^ο ΓΕΛ ΑΝΑΤΟΛΙΑ, ΤΗΛ. 2310398395
ΠΥΛΑΙΑ – ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

13/05/2010

ΠΡΟΣ: ΜΟΥΣΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΥΠΟΨΗ κ. ΖΥΓΟΥΡΑ ΣΤΕΡΓΙΟΥ
ΚΑΘΗΓΗΤΗ, ΚΛΑΔΟΥ ΠΕ16

Σελ 300630

ΘΕΜΑ: Πανελλαδικές Εξετάσεις 2010.

Αγαπητέ κ. συνάδελφε,

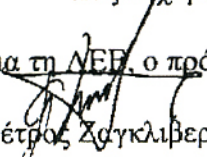
Σας υπενθυμίζουμε ότι έχετε ορισθεί ως μέλος της ομάδας Επιτηρητών στο 1^ο ΓΕΛ Ανατόλια για τις πανελλαδικές εξετάσεις από 14/05/2010 μέχρι 31/05/2010. Για το σκοπό αυτό ενημερώθηκε το Σχολείο σας στις 10/05/2010, ώστε να παρευρεθείτε στην ενημερωτική συνάντηση επιτηρητών που έγινε στις 12/05/2010 και ώρα 13.00 στο διδακτήριο του 1^{ου} ΓΕΛ Ανατόλια.

Επειδή απουσιάσατε από την ενημέρωση, ειδοποιήθηκε το Σχολείο σας στις 13/05/2010 και μας έδωσε τα παρακάτω τηλ. επικοινωνίας μαζί σας: το κινητό 6977546060 (το οποίο αποδείχτηκε ότι δεν χρησιμοποιείται πλέον) και το σταθερό 2310456685, όπου καλέσαμε επανειλημμένα χωρίς να απαντάει.

Σας παρακαλούμε να επικοινωνήσετε με το Σχολείο ή με τον πρόεδρο της Επιτροπής (Πέτρο Ζαγκλιβερινό, 6932420265), ώστε να συνεννοηθούμε σχετικά.

Σας ευχαριστούμε.

Για τη ΝΕΕ, ο πρόεδρος,

Πέτρος Ζαγκλιβερινός

ΑΙΤΗΣΗ

του
Στέργιου Ζυγούρα
του Παναγιώτη

Καθηγητή ΠΕ16
στο Μουσικό Σχολείο Θεσ/νίκης

Θέμα: Απαλλαγή από την
αποζημίωση της υπηρεσίας
επιτηρήσεων στις πανελλαδικές
εξετάσεις

Θεσ/νίκη, 25-6-2008

Προς τον Προϊστάμενο
της Διεύθυνσης Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης
Δυτικής Θεσσαλονίκης

Αξιότιμε κ. Προϊστάμενε,

Με δεδομένο τον υποχρεωτικό χαρακτήρα της
υπηρεσίας των επιτηρητών, σας δηλώνω ότι δεν
επιθυμώ να λάβω την προβλεπόμενη
αποζημίωση. Σας παρακαλώ να εξετάσετε το
τυπικό μέρος εκπλήρωσης αυτού του αιτήματος
που αφορά στην περίπτωση των πανελλαδικών
εξετάσεων της 27^{ης} Ιουνίου 2008 στο 2^ο ΓΕΛ
Νεάπολης.

Με τιμή

Στέργιος Ζυγούρας

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ & ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗ Δ/ΝΣΗ ΠΡΩΤ. & ΔΕΥΤΕΡ. ΕΚΠ/ΣΗΣ
ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ
Δ/ΝΣΗ Δ/ΒΑΘΜΙΑΣ ΕΚΠ/ΣΗΣ ΔΥΤΙΚΗΣ ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ

Θεσσαλονίκη, 4/7/2008
Αριθμ. Πρωτ. 4877

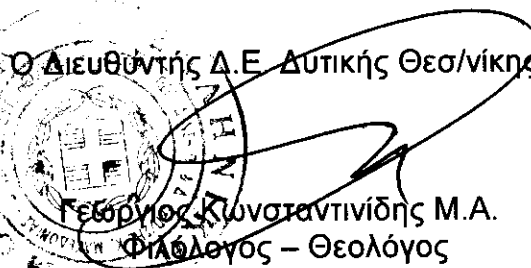
Ταχ.Δ/ση : Κολοκοτρώνη 22, Σταυρούπολη
Τ.Κ. : 564 30 – Θεσσαλονίκη
Ταχ. Θυρίδα : 32042 - Τ.Κ. 564 10
Πληροφορίες : Λ. Κύρκου, Χ. Αστερίου
Τηλέφωνο : 2310641800
FAX : 2310640265
e-mail : mail@dide-v.thess.sch.gr
Ιστοχώρος : <http://dide-v.thess.sch.gr>

Προς
Τον κ. Στέργιο Ζυγούρα
Εκπ/κό κλ. ΠΕ16

ΘΕΜΑ: «Απάντηση σε Αίτηση»

Σε απάντηση της με αριθμ. 4877/27-6-2008 αίτησης, σας γνωρίζουμε ότι σύμφωνα με το Ν.3528/2007, άρθρ. 41 & 43, ο μισθός είναι δικαίωμα δικό σας και υποχρέωση της Υπηρεσίας να τον καταβάλλει.

Ως εκ τούτου, επαφίεται στη δική σας βούληση να τον διαθέσετε όπως επιθυμείτε.

Ο Διευθυντής Δ.Ε. Δυτικής Θεσ/νίκης

Στέργιος Κωνσταντινίδης Μ.Α.
Φιλόλογος – Θεολόγος

Στέργιος Ζυγούρας
Καθηγητής ΠΕ16
στο Μουσικό Σχολείο Θεσ/νίκης
τηλ 2310 456685

Θεσ/νίκη, 13-5-2009

Προς τον Πρόεδρο της Λυκειακής Επιτροπής των Πανελλαδικών Εξετάσεων 2009 στο Σχολείο Καλαμαρί

ΔΗΛΩΣΗ

Με δεδομένο τον **υποχρεωτικό** χαρακτήρα της επιτήρησης κατά τις Πανελλαδικές Εξετάσεις (Ν.1566/85 άρθρο 55, παρ. 1), σας δηλώνω ότι δεν επιθυμώ να λάβω την **πρόσθετη, έκτακτη** αποζημίωση που έχει υπολογιστεί για την υπηρεσία αυτή.

Σας παρακαλώ να προβείτε στις σχετικές ενέργειες.

Στέργιος Ζυγούρας

Συνημμένα: 1

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ
ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

Όλα είναι θέμα Παιδείας

Δ/ΝΣΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΞΑΓΩΓΗΣ
ΕΞΕΤΑΣΕΩΝ
ΤΜΗΜΑ Β΄
Α. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ 37
151 80 ΜΑΡΟΥΣΙ

Πληροφορίες: Π. Πολίτου
Τηλέφωνο: 210 3442072
FAX: 210 3442098

Βαθμός Ασφαλείας:
Να διατηρηθεί μέχρι:

ΜΑΡΟΥΣΙ 8 - 4 - 2009
Αρ.Πρωτ. Βαθμός Προτερ.
Φ.251/ 40414/Β6

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΘΝ. ΠΑΙΔΕΙΑΣ & ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ ΠΕΡ. ΔΙΕΥΘ. Π. & Δ. ΕΠΙΧΕΙΡ. ΚΕΝΤΡ. ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ Δ/ΝΣΗ Δ.Ε. ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΘΕΣΣΑΛΙΚΗΣ
Αριθμ. Πρωτ.: 3039
Ημερομηνία: 14-4-09

ΠΡΟΣ:1) Δ/ντές Διευθύνσεων Δ.Ε.
2) Προϊσταμένους Γραφείων
Δ.Ε. και Ε.Ε.
3) Δ/ντες των Λυκείων (ΓΕΛ, ΕΠΑΛ)
δια των Δ/ντών ΔΕ

ΚΟΙΝ:1) Περιφερειακούς Δ/ντές Εκπ/σης
2) Προέδρους Β.Κ. και Ε.Ε.Κ.

ΘΕΜΑ: Διάθεση καθηγητών στα Βαθμολογικά και τα Εξεταστικά Κέντρα.

Παρακαλούνται οι Διευθυντές των Λυκείων (ΓΕΛ-ΕΠΑΛ) να ενημερώσουν τους καθηγητές των Λυκείων, οι οποίοι διδάσκουν μαθήματα που εξετάζονται σε πανελλαδικό επίπεδο, ότι εφόσον κληθούν από τους Προέδρους των Βαθμολογικών και των Ειδικών Εξεταστικών Κέντρων είναι υποχρεωμένοι να συμμετέχουν ως βαθμολογητές ή ως εξεταστές των υποψηφίων με αναπηρία και ειδικές εκπαιδευτικές ανάγκες για την εύρυθμη λειτουργία των Κέντρων. Επισημαίνεται ότι η υποχρέωση αυτή στηρίζεται και στις διατάξεις της παραγράφου 1 του άρθρου 55 του νόμου 1566/1985 (ΦΕΚ 187 τ.Α). Την ίδια υποχρέωση έχουν οι καθηγητές και κατά τον ορισμό τους ως επιτηρητές στα Εξεταστικά Κέντρα.

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Εσωτερική Διανομή:

1. Γραφείο Υπουργού
2. Διεύθυνση Οργάνωσης και
Διεξαγωγής Εξετάσεων/Τμήμα Β΄

ΤΑΜΕΙΟ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΩΝ ΚΑΙ ΔΑΝΕΙΩΝ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΕΡΜΟΥ & ΚΑΡΟΛΟΥ ΝΤΗΛ
54623 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΚΑΤ. ΛΟΓ/ΣΜΟΥ:

32.06.0003

ΓΡΑΜΜΑΤΙΟ ΣΥΣΤΑΣΕΩΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗΣ Νο:

148171

ΠΟΣΟΥ ΕΥΡΩ: 28, 00

ΚΑΤΑΘΕΤΗΣ:

ΑΤΟΜ. ΛΟΓ/ΣΜΟΣ

17 ΛΥΚΕΙΟ ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ

13100

2 ΛΥΚΕΙΟ ΝΕΑΠΟΛΗΣ

ΚΑΤΕΘΕΣΕ ΣΤΟ ΤΑΜΕΙΟ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΩΝ ΚΑΙ ΔΑΝΕΙΩΝ

ΕΥΡΩ:

ΕΙΚΟΣΙ ΟΚΤΩ ***

Μαργαρίτα Προκοπίου

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΚΑΤΩ ΑΙΤΙΑ:

ΚΑΤΑΒΟΛΗ ΠΟΣΟΥ ΠΟΥ ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΕΙ ΣΕ ΔΥΟ (2) ΕΠΙΤΗΡΗΣΕΙΣ ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΩΣ
ΕΞΕΤΑΖΟΜΕΝΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΔΗΛΑΔΗ ΑΡΜΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΕΛΕΓΧΟΣ ΜΟΥΣΙΚΩΝ
ΑΚΟΥΣΤΙΚΩΝ ΙΚΑΝΟΤΗΤΩΝ ΠΟΥ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΘΗΚΑΝ ΤΩΝ ΙΟΥΝΙΟ ΤΟΥ 2008

ΥΠΕΡ :

ΑΤΟΜ. ΛΟΓ/ΣΜΟΣ

ΖΥΓΟΥΡΑ ΣΤΕΡΓΙΟΥ

122490

ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΘΑ ΕΙΣΠΡΑΧΘΟΥΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΠΟΔΟΣΗ

Βασιλική Χρήστου

Ο ΤΑΜΙΑΣ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

9/12/2008

1. ΛΕΥΚΟ - ΚΑΤΑΘΕΤΗΣ 2. ΡΟΖ - ΤΜΗΜΑ 3. ΚΙΤΡΙΝΟ - ΣΤΕΛΕΧΟΣ
ΥΠΟΔ. Μ 103 / 07
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Χ. ΠΑΛΟΜΠΑ-ΚΑΛΙΑ Ο.Ε. Τηλ. 210.28.14.877

Στέργιος Ζυγούρας
szygouras@sch.gr

1-6-2010

Προς: Δρ. Θεόδουλο Λ. Ταπανίδη
Δ/ντή Δ.Ε. Ανατολικής Θεσσαλονίκης

ΘΕΜΑ: «Σχετικά με την κλήση 74/25-5-2010 σε προκαταρκτική εξέταση»

Σχετικά με την κλήση μου 74/25-5-2010 σε προκαταρκτική εξέταση σας αναφέρω:

- Δεν γνωρίζω την αναφορά της κας Α. Αντωνιάδου (18-5-2010), ως εκ τούτου δεν έχω κάτι να απαντήσω σχετικά με αυτήν
- Η κα Αντωνιάδου στις 18-5-2010 μου επέδωσε το φαξ που έστειλε στο Μουσικό Σχολείο ο κ. Π. Ζαγκλιβερινός. Στις 19-5-2010 απάντησα γραπτά στον κ. Ζαγκλιβερινό. Την απάντηση αυτή (2 σελίδες + 6 συνημμένα) σας κοινοποίησα την ίδια μέρα με ηλεκτρονικό ταχυδρομείο (χωρίς να λάβω απόδειξη παραλαβής), ενώ την επόμενη μέρα την επέδωσα και στην κα Αντωνιάδου. Στην απάντηση αυτή περιέχεται και η δική μου αναφορά στο Ν.1566/85 αρ.55 και η δηλωμένη μου διάθεση να συμμετάσχω στις εξετάσεις, όπως άλλωστε πάντα έκανα.

Στέργιος Ζυγούρας
Καθηγητής ΠΕ16 στο Μουσικό Σχολείο Θεσσαλονίκης

Συνημμένα: Σελίδες δύο.

Κύριε Ταπανίδη,

Με δεδομένη την εμπλοκή των τριών μας (διοίκησης του Μ.Σ.Θ., προϊσταμένου δ/νσης και εμού) στην ανοιχτή ως σήμερα υπόθεση του Μουσικού Σχολείου Θεσσαλονίκης και με αφορμή την κλήση 74/25.5.2010, αναγκάζομαι να εκθέσω κάποια ζητήματα σχετικά με τις Πανελλαδικές και τη λειτουργία του Μ.Σ.Θ., επειδή, διορθώστε με αν κάνω λάθος, υποθέτω, ότι με τις καθημερινές διοικητικές σας ενέργειες υπερασπίζεστε τη νομιμότητα, όχι μόνο μηχανιστικά στο γράμμα της, αλλά και στην ουσία της.

- Ένα χρόνο πριν [καταλογίσατε](#) έμμεσα στους εκπαιδευτικούς που ζήτησαν να εξαιρεθούν από τη διαδικασία των Πανελλαδικών Εξετάσεων μειωμένο «αίσθημα καθήκοντος». Όμως, η θέση που κατέχετε, δεν είναι θέση παρατήρησης και έκφρασης ευχών, είναι θέση παρέμβασης. Ήρθε μάλλον η ώρα να μάθουμε πώς εξηγούνται οι αιτήσεις εξαίρεσης που αναφέρατε και τα μέτρα που πάρθηκαν για τον περιορισμό τους. Συμφωνείτε ότι η «υποχρέωση» παραλαβής πολύ χαμηλής (σε σχετικά και σε απόλυτα μεγέθη) αποζημίωσης για τα καθήκοντα της επιτήρησης είναι αυτή που ωθεί τον εκπαιδευτικό στην πιο πάνω συμπεριφορά και συνεπώς, πλαγίως, του καλλιεργεί μια χαμηλή αυτοεκτίμηση και ένα περαιτέρω μειωμένο αίσθημα καθήκοντος; Συμφωνείτε ότι η αποζημίωση αυτή στοχεύει ταυτόχρονα σε όσους έχουν απόλυτη χρηματική ανάγκη και σε όσους δεν έχουν ανάγκη, εντείνοντας αμφίπλευρα μια εξωθεσμική σχέση εξάρτησης όλων με αυτούς που καταρτίζουν τις λίστες; Ας σημειωθεί, ότι σήμερα τουλάχιστον, όλοι παραδέχονται την απαξίωση του εκπαιδευτικού.
- Δύο χρόνια πριν, για την [υπόθεση νοθείας των Πανελλαδικών του 2007](#), ως πρόεδρος του ΠΥΣΔΕ Αν Θεσ/νίκης υπερψηφίσατε την ενοχή και την ποινή των 3 καθηγητριών, στηριζόμενος στο γεγονός ότι αυτές παραβίασαν διατάξεις του Ν3528/07 και του ΠΔ60/06. Ωστόσο, πέρα από το γεγονός ότι το ποινικό σκέλος κατέρρευσε, οδηγώντας σε αντίστοιχη αναπροσαρμογή και την πειθαρχική ποινή, υπάρχουν και δύο κεντρικά σημεία για την απόφασή σας αυτή, ως προς την εφαρμογή του νόμου και ως προς τη διαφύλαξη της αξιοπιστίας του θεσμού των Πανελλαδικών: α) δεν συνυπολογίσατε το γεγονός ότι η πρόεδρος του β/κ εκτελούσε παράνομη εντολή του ΥπΕΠΘ, κάτι που προέκυπτε από τα στοιχεία της –έτσι κι αλλιώς– «αποσπασματικής ΕΔΕ», κάτι που έμμεσα προέκυπτε και από την απουσία κάθε αναφοράς του ΠΔ60/60 στο «καλό των παιδιών» β) δεν θα μπορούσαν οι τρεις καθηγήτριες να αλλάξουν τους βαθμούς των γραπτών, αν αυτά δεν τους τα παρέδιδε ο υπεύθυνος για τη φύλαξή τους γραμματέας του β/κ. Την ευθύνη του γραμματέα κ. Αναγνωστόπουλου, δεν την αναζητήσατε ούτε όταν αυτός παρελάμβανε τα νοθευμένα γραπτά και ενώ γνωρίζατε πως οι καθηγήτριες σε ποινικό επίπεδο παραπέμφθηκαν όχι μόνον για πλαστογραφία, αλλά και για χρήση των πλαστών εγγράφων.

- Ένα χρόνο πριν με [καλέσατε](#) προκειμένου να απολογηθώ για τα όσα «ψευδή» είχα αναφέρει για σας στον τότε Υπουργό Παιδείας. Ενάμιση χρόνο πριν με [καλέσατε](#) (για πρώτη φορά) για να με συνεντεύξετε και να με πληροφορήσετε ότι ο Διευθυντής του Μ.Σ.Θ. θα συνταξιοδοτηθεί σύντομα. Κι εκείνη η «πρώτη φορά» συνέβη οκτώ μήνες μετά από την [πρώτη μου αναφορά](#). Σήμερα παρατηρώ μια σημαντική βελτίωση στην ταχύτητα της αντίδρασής σας, πράγμα που είναι αναμφίβολα θετικό. Ωστόσο, το ζήτημα δεν είναι αν παραβιάστηκε το άρθρο 10 του Συντάγματος και το άρθρο 107 του Ν.3528/07. Πολύ περισσότερο, δεν είναι το ότι η κα Αντωνιάδου προφανώς δεν ανέφερε την ολοκληρωτική σχεδόν φετινή απουσία μου από τις συνεδριάσεις του συλλόγου ή τους λόγους για τους οποίους, για 2η συνεχόμενη χρονιά, είχα μειωμένο κατά δύο ώρες διδακτικό ωράριο. Το ζήτημα δεν είναι ούτε η δεύτερη αναφορά μου, στις 8-2-2008, όπου σας κατήγγειλα ότι η κα Αντωνιάδου σε πλήρη σύμπλευση με τον κο Αναγνωστόπουλο είχε ταυτίσει το ατομικό της συρτάρι με το σύλλογο διδασκόντων. Το ζήτημα είναι το εξής: πώς θα ήταν σήμερα τα πράγματα στο Μουσικό Σχολείο, αν από την 1-2-2008 (τουλάχιστον) κάνατε τις απλούστατες εκείνες κινήσεις, προκειμένου να περιοριστεί η εξωθεσμική λειτουργία του, δηλαδή η πελατειακή συμπεριφορά ενός τμήματος του προσωπικού. Φάνηκε δυστυχώς, ότι η προστασία της κραυγαλέας αναξιοκρατίας (για την εγκαθίδρυση της οποίας και προσωπικά ευθύνεστε) και της συνακόλουθης ιδιοτελείας είναι για σας υπέρτερη, όχι μόνο δεκάδων παιδαγωγικών εκπτώσεων, αλλά ακόμα και της ασφάλειας των μαθητών (η νύξη για το θέμα της ύποπτης διαδικασίας [ανάθεσης των εκδρομών](#) υπήρχε ήδη στην πρώτη μου αναφορά).

Τα όσα εδώ υποχρεώθηκα να εκθέσω δεν έχουν χαρακτήρα καταγγελίας. Ακόμα και για τα θέματα του σχολείου, έχω προ πολλού σταματήσει να σας ενοχλώ επειδή α) έχετε δείξει κατ' επανάληψη τις προθέσεις σας β) έχω ήδη απευθυνθεί αρμοδίως για τη διερεύνηση της ποινικής και πειθαρχικής σας ευθύνης. Η αφορμή της επιστολής έρχεται από την τρέχουσα επικαιρότητα και συνοψίζεται στο ερώτημα: η Ελλάδα είναι η χώρα που παραποιούσε απλώς τα οικονομικά στοιχεία, παίρνοντας ανώφελες παρατάσεις ζωής από το εξωτερικό και διαχέοντας την εικονική πραγματικότητα στο εσωτερικό ή είναι η χώρα που συστηματικά, επί δεκαετίες παραποιούσε οποιοδήποτε στοιχείο της δημόσιας ζωής χρειαζόταν να παραποιηθεί, ώστε να αποκρύπτεται η δημοπρασία / αγοραπωλησία του αντίστοιχου θεσμού; Αν με πείσετε ότι η «υπόθεσή μας» δεν έχει καμιά σχέση με τη γενικότερη -ορατή πλέον σε όλους- κατάρρευση της χώρας, θα σας οφείλω μια δημόσια συγγνώμη.

Ως τότε, βοηθήστε με παρακαλώ, έχω μια απορία: το δημόσιο μου εμπιστεύτηκε κάποιους μαθητές. Τι ακριβώς και μέσα σε ποιο περιβάλλον να προσπαθήσω να τους διδάξω; ή για να το πω λαϊκότερα: θα φέρνατε το δικό σας παιδί στο Μουσικό Σχολείο Θεσσαλονίκης;

Σύνδεσμοι στο διαδίκτυο που περιλαμβάνονται στο συνημμένο κείμενο

1. http://users.sch.gr/szygouras/epikair/2009/2009-06-29_Tapanidis.pdf
2. <http://users.sch.gr/szygouras/themata/thesmoi-paideia2007-09/thesmoi-paideia2007-09.pdf>
3. <http://users.sch.gr/szygouras/themata/eikoniko/2009-04-30b.pdf>
4. <http://users.sch.gr/szygouras/themata/eikoniko/2008-10-21b.pdf>
5. <http://users.sch.gr/szygouras/themata/eikoniko/2008-01-31.pdf>

Στοιχεία αποστολής της απάντησης

From: "Στέργιος Ζυγούρας" <szygouras@sch.gr>

To: "ΤΑΠΑΝΙΔΗΣ Θεόδουλος" <ddeathes@dide-a.thess.sch.gr>

Cc: "Δ/ΝΣΗ Δ.Ε. Αν Θεσ/νίκης" <mail@dide-a.thess.sch.gr>

Sent: Τρίτη, 1 Ιουνίου 2010 2:35 μμ

Attach: Ζυγούρας-74_25-5-2010.pdf

Subject: Σχετικά με την κλήση 74/25-5-2010 σε προκαταρκτική εξέταση

Σας γνωστοποιώ την ηλεκτρονικά υποστηριζόμενη απάντησή μου στην κλήση 74/25-5-2010 και σας παρακαλώ να μου στείλετε τον αριθμό πρωτοκόλλησής της

Στέργιος Ζυγούρας

Καθηγητής ΠΕ16 στο Μ.Σ.Θ.

ΤΕΛΙΚΑ

Η οικοδόμηση του εικονικού σχολείου, η κατά σύστημα παραποίηση των πρακτικών του συλλόγου διδασκόντων από τον διευθυντή του Μ.Σ.Θ. είναι -υπό τις συνθήκες που περιέγραψα- η φυσιολογική εξέλιξη των πραγμάτων, η οποία θα συνεχίζεται όσο ο διευθυντής αφήνεται ανενόχλητος να δρα, υποκαθιστώντας το σύλλογο, που φέρει τις δικές του ευθύνες για την κατάσταση αυτή.

Αυτή η ΕΔΕ μου δίνει την ευκαιρία να επαναλάβω ότι:

- Οι υπάλληλοι προσλαμβάνονται από το δημόσιο και όχι από τους προϊσταμένους του δημοσίου.
- Το δημόσιο δεν υπάρχει για να υπηρετούνται οι προϊστάμενοι και να ενισχύονται όσοι αναδεικνύουν και εκτρέφουν την αρνητική πλευρά των υπαλλήλων.
- Οι υπάλληλοι υπηρετούν το δημόσιο βάσει των κανόνων του γραπτού δικαίου. Ο άγραφος νόμος αποτελεί προσωπική και συνειδησιακή υπόθεση του καθενός, προφανώς όμως υπερβαίνει το γραπτό στην κατεύθυνση του ανθρωπιστικού ιδεώδους και της δημοκρατίας. Το γραπτό νομικό μας σύστημα δεν αποδέχεται το κατά περίπτωση επικρατούν σήμερα *εθιμικό δίκαιο ιδιωτικών συμφερόντων* που έρχεται σε ευθεία σύγκρουση με το προβλεπόμενο δημόσιο συμφέρον.

«Ιδιοτέλεια, αυθαιρεσία, εκμαυλισμός, ραδιουργία, καμαρίλα, ομερτά», είναι έννοιες και πρακτικές ξένες προς ό,τι περιγράφουν οι λέξεις «πολίτης, θεσμοί, ανθρωπισμός, δημοκρατία, παιδεία». Νομίζω ότι κανείς μας δεν κλήθηκε να υπηρετήσει τις πρώτες.

Στέργιος Ζυγούρας
Ιούνιος 2009

Εὐάγγελος Λεμπέσης

Ἡ Τεράστια Κοινωνικὴ Σημασία τῶν Βλακῶν ἐν τῷ Συγχρόνῳ Βίῳ

Πρόλογος

Ἀπλὴ ὑποσημείωσις ἐξ ὀλίγων γραμμῶν εἰς ἄλλην μελέτην μου ἢ παροῦσα μικρὰ ἐργασία ἐξελιχθῆ εἰς τὸ ἀνὰ χεῖρας δοκίμιον χάρις εἰς τὴν παρώθησιν τοῦ διαπρεπεστάτου νομικοῦ καὶ ἀγαπητοῦ φίλου Διευθυντοῦ τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Ἑλλήνων Νομικῶν», κ. Ν. Π. Θηβαίου. Εἰς αὐτὸν ἐπομένως τὸν ἀνεξάντλητον εἰς ἐμπνεύσεις καὶ εἰς παντοειδῆ πρωτοτυπίαν ἐπιστήμονα καὶ συγγραφέα ὀφείλεται τόσον ἡ συγγραφή, καθὼς καὶ ἡ δημοσίευσίς εἰς τὴν «Ἐφημερίδα τῶν Ἑλλήνων Νομικῶν», ὡς καὶ ἡ ἐνταῦθα ἀναδημοσίευσίς τῆς παρούσης μικρᾶς πραγματείας. Ὀφείλομεν χάριτας εἰς αὐτόν, ἀπὸ κοινοῦ συγγραφεὺς καὶ ἀνανῶσται, διὰ τὴν σύντομον αὐτὴν ἐντρύφησιν εἰς τὸν χλοερὸν τοῦτον κόσμον μιᾶς κατηγορίας συνανθρώπων, τῶν ὁποίων ἡ κοινωνικὴ σημασία ἔχει δεινῶς ὑποτιμηθῆ καὶ τῶν ὁποίων τὰ δικαιώματα εἶναι ἐξησφαλισμένα οὐ μόνον -φεῦ!- ἐν τῷ βασιλείῳ τῶν οὐρανῶν, ἀλλ' ἔτι πλέον ἐπὶ τοῦ χλοεροῦ τούτου πλανήτου!

Ἐπὶ τοῦ περιεχομένου τοῦ παρόντος δοκιμίου οὐδεμίαν προεργασίαν γνωρίζω καὶ συνεπῶς δέον νὰ κριθῶ ἐπιεικῶς, ὡς πάντῃ στερούμενος «βοηθημάτων». Τολμῶ ἐν τούτοις νὰ φρονῶ, ὅτι τούτων οὐδόλως παρίσταται ἀνάγκη, διότι ἀληθῶς ἐξαιρετικῶς μέγας εἶναι ὁ πλοῦτος τοῦ ἀμέσου κοινωνικοῦ ἐμπειρικοῦ ὕλικου καὶ ἐλαχίστη ἢ ἐκ τῆς ἐλλείψεως γραπτῶν βοηθημάτων στενοχωρία τοῦ γράψαντος.

Ὡς πρὸς τὴν μέθοδον τέλος δέον νὰ ὑπογραμμίσω, ὅτι κατεβλήθη ἐνδελεχῆς προσπάθεια, ὅπως αὕτη εἶναι αὐστηρῶς ἐπιστημονικὴ. Διότι πράγματι - ὡς ἐλπίζω ν' ἀποδειχθῆ - πλὴν τῶν ἄλλων δεδικοιολογημένων ἀξιώσεων, τὰς ὁποίας δύναται νὰ ἔχη παρὰ τῶν λοιπῶν ἀτυχῶν συνανθρώπων, ἡ εὐτυχῆς καὶ παντοδύναμος κοινωνικὴ κατηγορία, ἣτις ἐξετάζεται ἐνταῦθα, εἶναι καὶ ἡ ἀξίωσις ν' ἀποτελέσῃ σοβαρώτατον θέμα σοβαροῦ ἐπιστημονικοῦ χειρισμοῦ.

Θὰ ἔπρεπεν ἴσως, ἐκ λόγων εὐγνωμοσύνης πρὸς τοὺς ἀποτελοῦντας τὸ θέμα τῆς παρούσης μελέτης δυνάστας τῆς ἀνθρωπότητος ν' ἀφιερωθῆ αὕτη εἰς αὐτούς. Ἐκ λόγων δικαιοσύνης ὅμως ἀφιεροῦται - καὶ οὐκ ἐπ' ἐλάχιστον, πρὸς διδαχὴν των - εἰς τοὺς δυναστευομένους: δηλονότι εἰς τοὺς εὐφρευεῖς!

I

Εἰς τὴν πολυπληθῆ κατηγορίαν τῶν βλακῶν προσάπτεται ἀσφαλῶς ἄδικος καὶ ἐπιστημονικῶς ἐσφαλμένη μομφή, ὅταν οὗτοι χαρακτηρίζονται εἴτε ὡς ἄχρηστοι καὶ περιττὸν βάρος τῆς κοινωνίας, εἴτε ὡς παρασιτικοί, ἐκφράζεται δὲ συχνὰ ἢ ἀνόητος, ὡς θὰ ἴδωμεν, εὐχή ὅπως οὗτοι ἐκλείψουν. Τὸ πρόβλημα τῶν βλακῶν δὲν εἶναι ἐν τούτοις ἀπλοῦν ὅταν ληφθῆ πρῶτον ὑπ' ὄψιν ἢ στερεὰ καὶ ἀπολύτως ἀναγκαία θέσις, ἣν οὗτοι ἐπαξίως κατέχουν ἐν τῷ κοινωνικῷ διαφορισμῷ. Οἱ βλαῖκες διαιροῦνται οὕτως εἰς δυὸ ὅλως ἀντιθέτους μεταξὺ τῶν «ομάδας», διεπομένας ὅμως ἀμφοτέρως ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ νόμου, τοῦ διαφορισμοῦ Ἡ πρώτη ἐκ τούτων ὁμάς καταλαμβάνει ὡς γνωστὸν τὰς ὑποδεεστέρας ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσεις, ἥτοι εὐρίσκεται εἰς τὰς κατωτάτας βαθμίδας τοῦ κοινωνικοῦ διαφορισμοῦ. Πόσον εὐεργετικὴ διὰ τὴν κοινωνίαν εἶναι ἡ ὁμάς αὕτη εἶναι περιττὸν νὰ τονισθῆ, διότι ἄνευ αὐτῆς δὲν θὰ ὑπῆρχεν ἐκμετάλλευσις καὶ ἄνευ ἐκμεταλλεύσεως δὲν θὰ ὑπῆρχε πολιτισμός. Εἰς δὲ τὴν γλῶσσαν τοῦ κοινωνικοῦ διαφορισμοῦ: Ἄνευ αὐτῆς δὲν θὰ ὑπῆρχε διαφορισμός, διότι ἀντὶ τῆς ἀνισότητος, θὰ ὑπῆρχεν ἰσότης, ἔστω καὶ ἐκ τῶν ἄνω, δηλαδὴ θὰ ἦσαν ὅλοι εὐφυεῖς, ὅπερ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τοῦ διαφορισμοῦ τὸ αὐτό: ὡς νὰ ἦσαν ὅλοι βλαῖκες· διότι ὁ διαφορισμὸς ἀπαιτεῖ ρητῶς καὶ εὐφυεῖς καὶ βλάκας, περικοπτομένων δὲ οἰονδήποτε ἐκ τῶν δυὸ τούτων σκελῶν του, αἴρεται ὀλόκληρος. Ἄνευ δέ, κατ' ἀκολουθίαν, τοῦ διαφορισμοῦ, καθισταμένου δυνατοῦ μόνον διὰ τῆς σοβαρᾶς συμβολῆς τῶν βλακῶν, δὲν ὑπάρχει κοινωνία. Τοιαύτη λοιπὸν ἡ τεραστία κοινωνικὴ σημασία τῶν βλακῶν, ἣτις ἄλλως τὲ ὑπὸ πάντων ἀναγνωρίζεται, μολονότι μόνον εἰς τὸν κοινωνιολόγον εἶναι ἐπιστημονικῶς γνωστή.

II

Ἡ κατὰ τῶν βλακῶν καταφορὰ προκαλεῖται ἄλλως τε ὑπὸ τῆς δευτέρας ὁμάδος αὐτῶν, πλέον ἐνοχλητικῆς τῆς πρώτης, ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ἡ καταφορὰ αὕτη, ἐφ' ὅσον ἐμφανίζεται ὡς λογικὴ κρίσις, εἶναι ἀκοινωνιολόγητος, ἥτοι ἀντεπιστημονικὴ. Κατηγοροῦνται δηλαδὴ οἱ βλαῖκες τῆς δευτέρας ταύτης κατηγορίας ὅτι παναξίως κατέχουν σπουδαίας ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσεις. Ἄλλ' ἡ κρίσις αὕτη προδίδει πλήρη μίαν ὠρισμένην μορφήν τοῦ διαφορισμοῦ ἄγνοιαν. Ἡ μορφή αὕτη δεδομένη μὲ φυσικὴν ἀναγκαιότητα ὡς ὁ νόμος τοῦ διαφορισμοῦ εἶναι ὁ στοιχειώδης κανὼν: «δέκα βλαῖκες καθ' ἑνὸς εὐφυοῦς· δέκα ἀνίκανοι καθ' ἑνὸς ἱκανοῦ· δέκα ἀδύνατοι καθ' ἑνὸς ἰσχυροῦ κ.ό.κ.». Τὸ φαινόμενον τοῦτο, κλασσικόν, τυπικόν καὶ αἰώνιον ἀφ' ἧς ὑπάρχει ἀνθρωπίνη κοινωνία, δι' ὅλης τῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητος, δύναται νὰ εἶναι «τυχαῖον»; Ἀλλὰ τυχαῖον εἶναι ὅτι ἀδυνατεῖ νὰ συλλάβῃ ὁ ἀνθρώπινος νοῦς. Οὐδέποτε ὅμως ὅτι πρὸ πολλοῦ ἔχει συλληφθῆ εἰς τὸν θεμελειώδη νόμον τοῦ διαφορισμοῦ. Καὶ τὸ μὲν ψυχολογικὸν ἐλατήριον τοῦ συνασπισμοῦ τῶν ὀπωσδήποτε «κάτω» κατὰ τῶν ὀπωσδήποτε «ἄνω» εἶναι δεδομένη διὰ τοῦ *ressentiment*.

Ὁ συνασπισμὸς τῶν βλακῶν ἐνταῦθα εἶναι μηχανικὴ ὀργάνωσις βάσει τῆς ἀρχῆς τῆς «ἐλαχίστης προσπαθείας» πρὸς ἀντιμετώπισιν ἰσχυροτέρας δυνάμεως εἰς τὸ πρόσωπον τῶν ὀλίγων ἢ τοῦ ἑνός. Ἡ ὀργάνωσις αὕτη περιορισμένης ἐκτάσεως καλεῖται κοινωνιολογικῶς κλίκα (clique).

2. Ἡ ἔμφυτος τάσις τοῦ βλακός, ἐξικνουμένη συχνότατα εἰς ἀληθῆ μανίαν ὅπως ἀνήκη εἰς ἰσχυρὰς καὶ ὅσον τὸ δυνατὸν περισσοτέρας πάσης φύσεως ὀργανώσεις, ἐξηγεῖται πρῶτον μὲν ἐκ τῆς εὐκολίας τῆς ἀγελοποιήσεως, εἰς ἣν μονίμως ὑπόκειται, λόγῳ ἐλλείψεως ἀτομικότητος (ἐξ οὗ καὶ τὸ μῖσος τοῦ κατὰ τοῦ ἀτόμου καὶ τοῦ ἀτομικισμοῦ), δεύτερον δὲ ἐκ τοῦ ἀτομικοῦ ζωώδους πανικοῦ, ὑπὸ τοῦ ὁποίου μονίμως κατατρώχεται, ἐκ τοῦ δεδικοιολογημένου φόβου μήπως περιέλθῃ εἰς τὸ παντὸς εἶδους προλεταριάτον. Ἀποτελεῖ δὲ ἡ τάσις αὕτη ἀμάχητον σχεδὸν τεκμήριον περὶ τοῦ βαθμοῦ τῆς πνευματικῆς του ἀναπηρίας. Τοιοῦτοτρόπως δημιουργεῖται αὐτόματος συρροὴ βλακῶν εἰς τὰς πάσης φύσεως ὀργανώσεις, αἵτινες, ἐὰν μὲν εἶναι συμφεροντολογικαί, διατηροῦν τουλάχιστον τὴν σοβαρότητα τῶν συμφερόντων των, ἐὰν ὅμως εἶναι «πνευματικαί» περιέρονται σὺν τῷ χρόνῳ εἰς πλήρη βλακοκρατίαν. Εἰς τὸ φαινόμενον τοῦτο ὀφείλει τὸν ἐκφυλισμὸν τοῦ λ.χ. ὁ μασσωνισμὸς, οἱ ἀπανταχοῦ Ῥοταριανοὶ ὄμιλοι, ὅλοι οἱ «πνευματικοί» σύλλογοι, καὶ αὕτη αὕτη ἢ... Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν!. Ἐπόμενον εἶναι κατόπιν τούτων, ὅτι ὅπως ἡ λεγεὼν τῶν βλακῶν ὠθεῖται ἀκατανικήτως πρὸς τὴν ἀγέλην καὶ πρὸς τὰς πάσης φύσεως ὀργανώσεις, οὕτω ὑφίσταται ἀκατανίκητον ἔλξιν ἀπὸ τὰς παντὸς εἶδους ἀγελαίας ἀντιατομικὰς καὶ ὀμαδιστικὰς θεωρίας, ἀπὸ τοῦ πάσης φύσεως παρεμβατισμοῦ ἢ διευθυνομένης οἰκονομίας ἢ 4ης Αὐγούστου μέχρι τοῦ σοσιαλισμοῦ καὶ τοῦ κομμουνισμοῦ (Ἄλλοι εἶναι οἱ ἐκμεταλλευταὶ τῶν θεωριῶν αὐτῶν). Τούτων δεδομένων ἐξηγεῖται καὶ ἡ ἀτελεύτητος καὶ αὐστηροτάτη ἐπιλογή βλακῶν εἰς τὰ ὀμαδικὰ συστήματα ἢ ὁποῖα, τὴ βοήθεια μίας πολιτικῆς βίας, κατοχυροῦνται καὶ ὡς πολιτικὸν καὶ κοινωνικὸν καθεστῶς (4η Αὐγούστου), τόσω μᾶλλον, ὅσο ἡ ἐλευθερία τῆς σκέψεως, χρήσιμος μόνον εἰς ἐκείνους, οἵτινες διαθέτουν σκέψιν, εἶναι μονίμως καὶ ἐξόχως ἀντιπαθητικὴ εἰς τοὺς βλακὰς, διότι ἀσκουμένη ὑπὸ τῶν ἄλλων στρέφεται ἐναντίον των, ἴδια ὅσακις οὔτοι κατέχουν ἐξουσιαστικὰς θέσεις, ἢ ἔχουν συνδέση συμφέροντα μὲ τοὺς κατέχοντας αὐτάς. Ἡ ἔλλειψις ἰδίας γνώμης, ἡ κολακεία καὶ ἡ ραδιουργία (ἴδε κατωτέρω) τοὺς προορίζουν ἄλλως τὲ εἰδικῶς διὰ τὰς καταστάσεις ταύτας. Ἡ ἀκατανίκητος ἐπίσης τάσις τῶν βλακῶν πρὸς τὰς πάσης φύσεως ἀγελαίας ἐμφανίσεις (κοσμικαὶ συγκεντρώσεις καὶ causerie τρεφομένη ἐκ τῶν περιεχομένων τῶν ἐφημερίδων καὶ τῶν ραδιοφώνων, μόδα, κλπ.) καὶ διακρίσεις (τίτλοι, διπλώματα παράσημα) εἶναι κατόπιν τῶν ἀνωτέρω αὐτονόητος.

III

3. Ἀλλὰ πόθεν εἶναι δεδομένη ἡ πραγματικὴ δυνατότης τῆς ἀποτελεσματικῆς δράσεως τῆς βλακικῆς ἀγέλης; Ἡ δυνατότης αὕτη εἶναι δεδομένη ἀπολύτως ἀντικειμενικῶς καὶ ἀνεξαρτήτως τοῦ ψυχολογικοῦ ἐλατηρίου (τοῦ *ressentiment*), τὸ ὁποῖον ἄλλως οὐδεμίαν θὰ εἶχε κοινωνικὴν δρᾶσιν καὶ ἀκολούθως κοινωνιολογικὴν σημασίαν. Εἶναι δεδομένη ἐκ τῆς μοιραίας θέσεως τὴν ὁποίαν κατέχουν εἰς τὴν κλίμακα τοῦ κοινωνικοῦ διαφορισμοῦ οἱ βλαῖκες, θέσεως εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι ἀναντικατάστατοι, διότι εἶναι θέσις ὑποδεεστέρα, ἀλλὰ καὶ ἀπολύτως ἀπαραίτητος διὰ τὸν ὅλον κοινωνικὸν μηχανισμόν, ὁ ὁποῖος βασιίζεται ἀπολύτως εἰς τὰς κατωτέρας αὐτοῦ βαθμίδας. Εὐκρινέστατα διαφαίνεται ἡ ἐξάρτησις αὕτη τῶν ἀνωτέρων βαθμίδων καὶ προσώπων ἀπὸ τῶν κατωτέρων τοιούτων ὅπου αὕτη λαμβάνει μορφὰς καθαρῶς ἐκβιαστικάς, τὰς ὁποίας γνωρίζουν πάντες οἱ κοινωνικοὶ ἄνθρωποι. Ὡς παράδειγμα δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ἡ παρέλκυσις ἢ ὁ ἐνταφιασμός μίας ὑποθέσεως εἰς οἰανδήποτε ὑπηρεσίαν ὑπὸ κατωτέρων ὑπαλλήλων, ἢ ἔκδοσις ἐντάλματος συλλήψεως κατὰ καταζητουμένου ἐκκληματίου, εἰς περίπτωσιν κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ κατώτερα ἀστυνομικὰ ὄργανα εἶναι ἀλληλέγγυα πρὸς αὐτὸν κλπ

4. Λαμβανομένης ἤδη ὑπ' ὄψιν τῆς ἐπικαίρου ταύτης θέσεως τῶν κατωτέρων βαθμίδων καὶ προσώπων ἐν τῷ κοινωνικῷ διαφορισμῷ καθίσταται ἀπολύτως νοητὴ καὶ ἡ ἀνοδος αὐτῶν εἰς ἀνωτέρας βαθμίδας διὰ κοινοῦ μεταξὺ τῶν συνασπισμοῦ ἀναδεικνύοντος ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους ἀφ' ἑνὸς μὲν δι' ὀργανωμένης ἀντιστάσεως (*boycotage*) πρὸς τὰ ἄνω καὶ παραλύσεως τῶν τυχόν ἀντιθέτων ἐνεργειῶν τῶν ὑπερκειμένων παραγόντων πρὸς ἀνάδειξιν ἄλλου πράγματι ἱκανοῦ, προσώπου, ἀφ' ἑτέρου δὲ δι' ὀργανωμένης προωθήσεως προσώπου ἐκ τῶν κόλπων αὐτῶν, πρὸς τὴν ἀνωτέραν βαθμίδα. Τὸ φαινόμενον τοῦτο καλεῖται κλίκα. Ὅτι τὴν ἐξέλιξιν ταύτην οὐδεὶς δύναται νὰ σταματήσῃ εἶναι φανερόν, ὅσον εἶναι φανερὰ ἡ νομοτελειακὴ συνάρτησις τῶν ὡς ἄνω δεδομένων. Κατὰ τὴν αὐτὴν συνάρτησιν τὸ φαινόμενον συνεχίζεται: «ἐνὸς βλακὸς προκειμένου μύριοι ἔπονται», ὁ δὲ οὕτω ἀνελθὼν βλαῖξ θὰ προωθήσῃ ὁ ἴδιος πρόσωπα μόνον κατώτερα ἑαυτοῦ, μέχρις ὅτου ἢ μία βίαια ἔξωθεν ἐπέμβασις, ὑπαγορευομένη ὑπὸ τῆς ἀνάγκης ἄλλου τινὸς κοινωνικοῦ ὀργανισμοῦ, ἢ ὁ φυσικὸς ἐκφυλισμὸς ἐνὸς τοιούτου ὀργανισμοῦ ἐκ τῶν ἔσω, ἐπιφέρει θεμελιώδη τινὰ ἀνατροπὴν ἢ καὶ αὐτὸν τοῦτον τὸν τερματισμὸν τοῦ βίου τοῦ ἐκφυλισθέντος ὀργανισμοῦ. Οὕτω λ.χ., εἰς παρομοίαν περίπτωσιν ἢ τὸ 1910 ἀνελθοῦσα κοινωνικὴ ὁμάς ἀνέτρεψε τὴν ἱεραρχίαν τῶν ἀξιῶν καὶ τῶν προσώπων καὶ ἐντὸς τοῦ παλαιοκομματισμοῦ, καταστήσασα δυνατὴν τὴν ὑπεφαλάγγισιν τῶν παλαιῶν αὐτοῦ ἀρχηγῶν ὑπὸ νέων (Γούναρη, Στράτου κλπ.)

5. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἄνευ συνασπισμοῦ καὶ ὀργανώσεως, ἄνευ«κλίκα», ἀνερχόμενοι βλαῖκες ἢ ἀνίκανοι γενικῶς, ἀτομικῶς καὶ μόνον ἐπικρατοῦντες, εὐρίσκονται ἐν τούτοις δεσμευμένοι ὑπὸ τοῦ κοινωνικοῦ διαφορισμοῦ εἰς ἴσον βαθμὸν ὡς καὶ οἱ ὀργανωμένοι τοιοῦτοι. Διότι ἀντικειμενικῶς αἱ θέσεις τὰς ὁποίας λαμβάνουν εἶναι τοιαύται, ὥστε ἡ ἀνεπάρκεια τῶν ἢ νὰ εἶναι πλεονεκτικὴ ἢ νὰ εἶναι ἀνεκτὴ, οὐδέποτε ὅμως θέσεις ἀπαιτούσαι πραγματικὰ προσόντα, ἐκ τῶν ὁποίων, καὶ ἂν ἀκόμη φθάνουν εἰς αὐτάς, ἀνατρέπονται καὶ κρημνίζονται εἰς τὴν πρώτην ἀντίξοον περίστασιν καὶ ὑπὸ μεγάλου τινὸς ἢ μικροῦ πνέοντος ἀνέμου. Οὕτω λ.χ. πολλοὶ ἐξ αὐτῶν κατέλαβον διαδοχικῶς πλεῖστα ἀξιώματα τῆς κοινωνίας καὶ τῆς πολιτείας, ἀπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας, μέχρι τοῦ «Προέδρου τοῦ Συλλόγου Προστασίας Ἐγγύων Μυιῶν», τοῦ «Γενικοῦ Γραμματέως τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας Πωλητῶν Ποντικοπαγίδων» κ.ο.κ., ἀξιώματα βεβαίως, τὰ ὁποῖα οὐδέποτε θὰ ἐπιδιώξη σοβαρῶς ἀπασχολούμενος ἄνθρωπος. Εἰς τὰ ἀξιώματα ταῦτα προστίθενται φυσικὰ καὶ διακρίσεις οἷον παράσημα, διπλώματα, δεξιώσεις κλπ

Ο causeur συνάδελφος τοῦ ἀνωτέρω ἀποτελεῖ ἀληθῆ κοινωνικὴν μάστιγα, διότι ὡς causerie ἐκλαμβάνει τὸ νὰ λέγη εἰς τοὺς χειμαζομένους συνανθρώπους τί ἀνέγνωσεν εἰς τὰς ἐφημερίδας, τί ἤκουσεν εἰς τὸ ραδιόφωνον καὶ τί τοῦ εἶπον διάφοροι καθ' ὁδόν, ἐξικνούμενος ἔστιν ὅτε εἰς τὰ σχόλιά του, ὅταν ἀποφασίσῃ νὰ σχολιάσῃ εἰς δυσθεώρητα ὑψηλῆς ὀξυδερκείας καὶ πνευματικῆς χάριτος: ὅτι λ.χ. κατὰ τὴν νύκτα ἀναμφιβόλως ἐπικρατεῖ σκότος, τὴν δὲ βροχὴν ἀκολουθεῖ ὅπωςδήποτε ἡ ὑγρασία... Εἰς ταῦτα προστίθεται ἐνίοτε καὶ ἡ «προστατευτικὴ» στάσις αὐτοῦ ἔναντι τῶν πνευματικῶς ἀνωτέρων του, σκοποῦσα τὴν ὑποτίμησιν αὐτῶν εἰς τὰ ὄμματα τοῦ κόσμου κλπ.

IV

6. Ἐνδιαφέρον εἶναι τέλος ἐνταῦθα τὸ φαινόμενον μερικῶν εὐφυῶν ἀνθρώπων, οἵτινες, ἐνστικτωδῶς διαισθανόμενοι τὸν κοινωνικῶς ἀνυπέρβλητον ρόλον τῶν βλακῶν καὶ τὴν λαμπρὰν κοινωνικὴν αὐτῶν σταδιοδρομίαν - ἐν τῇ «χρυσῇ» μέσῃ ὁδῷ τῆς μετριότητος ἐννοεῖται - ἀποφασίζουσι νὰ ὑποδυθῶν τὸν ρόλον αὐτόν, ὅπως ἀνέλθουν διὰ τῆς μεθόδου τῆς «νύσσης», ὡς αὕτη εὐφυέστατα ἀποκαλεῖται παρὰ τῷ λαῷ. Ἀλλ' ὁ ρόλος οὗτος εἶναι ἐξαιρέτως δύσκολος ἐκ δυὸ λόγων: Πρῶτον ὑποκειμενικῶς ἢ ὑπαρξίς πνευματικῆς καὶ ψυχικῆς ζωῆς ἔχει ὡς γνωστὸν ἀναποτρέπτους ἀνταντακλάσεις ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς φυσιογνωμίας, αἵτινες μὲ τὴν τελειότεραν ὑπόκρισιν, δύσκολον εἶναι ν' ἀποκρυβῶν, πλὴν τῆς περιπτώσεως καθ' ἣν εἶναι δεδομένον τάλαντον μεγάλου ἠθοποιοῦ. Ἡ ἀπλή παρουσία τοῦ εὐφυοῦς ἀνθρώπου εἶναι κατὰ κανόνα διὰ τὸν βλακὰ εἰς τὸ ἔπακρον προκλητικὴ. Τὸ ψυχολογικὸν σύμπλεγμα τῶν συναισθημάτων, τὸ ὁποῖον αὕτη ἐξαπολύει πάρ' αὐτῷ εἶναι τὸ αὐτὸ ἀκριβῶς μὲ ἐκεῖνο τοῦ καταδιωκομένου καὶ πανικοβλήτου ζῴου ἢ ἀνθρώπου, ἐν καταστάσει φυγῆς

ἢ ἀμύνης. Τὸ μῖσος, ὁ φόβος, ὁ φθόνος μετὰ τοῦ θράσους συμπλέκονται κατὰ τρόπον, δηλοῦντα διὰ τὸν ἐξησημένον ὀφθαλμὸν σαφῶς εἰς πᾶσαν φράσιν, ἴδια ὑποτιμητικὴν ἢ μειωτικὴν, τὴν κατάστασιν ἀμύνης. Δεύτερον ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τοῦ βλακός, ἡ ἔνστικτος καχυποψία αὐτοῦ εἶναι τοιαύτη, ὥστε ἡ ὑπόκρισις τοῦ εὐφυοῦς ν' ἀποβαίνει ματαιία, ἡ δὲ πραγματικὴ εἰλικρίνεια αὐτοῦ νὰ ἐκλαμβάνεται ὡς ὑπόκρισις. Ὁ βλάξ ὡς πλησιέστερος πρὸς τὸ ζωϊκὸν βασιλείον, ἔχει τὴν ἔνστικτον καχυποψίαν οὕτω ἀνεπτυγμένην, ὥστε ν' ἀδυνατῇ νὰ διαγνώσῃ ἢ νὰ ἐννοήσῃ συλλογισμοὺς καὶ λογικοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ εὐφυοῦς, βασιζομένους ὄχι εἰς τὸ ἔνστικτον ἀλλὰ εἰς τὴν διάνοιαν. Ἄοπλος καὶ ἀνυπεράσπιστος ἔναντι τῶν ψυχρῶν ὑπολογισμῶν τῆς ξένης διανοίας, ἧς ὁ μηχανισμὸς τυγχάνει εἰς αὐτὸν νοητικῶς ἀπροσπέλαστος, μίαν μόνην ἄμυναν διαθέτει, ἀκριβῶς ὅπως τὸ ζῶον καὶ ὁ πρωτόγονος ἄνθρωπος: τὴν ἔνστικτον καχυποψίαν. Οὕτω ἐξηγεῖται καὶ ἡ φυσικὴ καὶ πνευματικὴ κατωτερότης τῶν λαῶν, οἵτινες ἐμπνέονται βασικῶς ὑπὸ τῆς καχυποψίας, ἣν αὐταρέσκως ἐκλαμβάνουν ὡς εὐφυΐαν. Ἐναντι τῶν Εὐρωπαϊῶν οἵτινες οὐδεμίαν ἀνάγκην ἔχουν αὐτῆς, ὡς ἀντιλαμβανόμενοι νοητικῶς τὸν κόσμον. Ἐκ τούτων ἐπίσης φαίνεται σαφῶς, ὅτι ἡ καχυποψία καὶ ἡ ἀπότοκος αὐτῆς πονηρία εἶναι ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετόν τῆς εὐφυΐας ὡς πρὸς τὸν ὅλον αὐτῆς ἐκτοπιζομένης πάντοτε ὑπὸ τῆς δευτέρας. Λέγομεν ἀντίθετος μόνον ὡς πρὸς τὸν ρόλον, διότι ἡ διάνοια δὲν εἶναι τί τὸ ἀνεξάρτητον ἢ ἀντίθετόν του ἐνστίκτου, ἀλλὰ τουναντίον ἡ ἀνάπτυξις καὶ ὁ διὰ λογικῶν μέσων πλουτισμὸς αὐτοῦ εἰς τὴν ἀρχικὴν αὐτοῦ πάντοτε κατεύθυνσιν.

7. Πονηρία εἶναι ἡ ἐνεργητικὴ ὄψις τῆς καχυποψίας καὶ τὸ δεύτερον στάδιον αὐτῆς, ἢτοι ἡ δρᾶσις αὐτῆς, δρᾶσις ὅμως ζωϊκῶς ἀμυντικῆς φύσεως, διότι προϋποθέτει τὴν πνευματικὴν κατωτερότητα καὶ τὴν πνευματικὴν ἀμηχανίαν τοῦ βλακός, ὡς ζώου ἐνστικτώδους καὶ πνευματικῶς πανικοβλήτου. Ἡ ἀπλή καχυποψία εἶναι ἄμυνα παθητικῆς φύσεως, καθ' ὃ μὴ ἐνεργοῦσα ἐπὶ ἄλλων ἀτόμων. Ἡ πονηρία εἶναι ἄμυνα ἐνεργητικῆς φύσεως, διότι ἀποτελεῖ ἐγκεφαλικὴν ἐνέργειαν, σχηματισμὸν συλλογισμῶν καὶ συμπερασμάτων, ἀγόντων εἰς πράξεις («τὸν ἐγέλασε» κ.λπ.) καὶ συνεπῶς ἐνεργεῖ ἐπὶ ἄλλων ἀτόμων. Ἄσχετον τὸ ζήτημα τῆς βλακώδους ποιότητος τῶν συλλογισμῶν καὶ συμπερασμάτων. Ἡ χρησιμοποίησις ἤδη τῶν βλακωδῶν τούτων συλλογισμῶν καὶ συμπερασμάτων, μὲ μίαν λέξιν τῆς πονηρίας, χρησιμοποίησις ὅμως γενικώτερον ψυχολογικῶς ἐπιδρώσα ἐπὶ τοῦ ἄλλου ἀτόμου, ἢτοι χρησιμοποίησις αὐτῆς ἐν συνδυασμῶ με στοιχεῖα κατωτάτης πνευματικῆς ὑποστάθμης (κολακεία, ψεῦδος, ραδιουργία, συκοφαντία, σωματεμπορία, συμπαθῆς μορφὴ τοῦ βλακός ἀκόμη, ἐπίκλησις τῆς πολυτεκνίας του, προσφορὰ ἀνηθίκων καὶ εὐκόλων ὑπηρεσιῶν εἰς τὸ κολακευόμενον πρόσωπον, χαφιεδισμὸς, ξεσκονίσματα, τὸ «ποιεῖν τὸν καραγκιόζην», ἢ τὸν gigolo, χειροφιλήματα πρὸς τὸν «Ἐθνικὸν Κυβερνήτην», ἐκφωνήσεις λόγων, συρραφὴ κολακευτικῶν στίχων, μεταφορὰ λαχανικῶν, κλπ.

8. Ἄν ὁ βλάξ καταφεύγει εἰς τὴν ἐπιτηδειότητα λόγῳ τῶν πενιχρῶν πνευματικῶν τοῦ μέσων ἐκ τῆς αὐτῆς ἐλλείψεως ἀνωτέρων πνευματικῶν μέσων ὠθεῖται καὶ πρὸς τὴν ἀπάτην. Ἀπάτη εἶναι ὡς γνωστὸν ἡ ἀποσιώπησις τῆς ἀληθείας ἢ ἡ παράστασις ψευδῶν πραγμάτων ὡς ἀληθῶν. Ἐξ αὐτοῦ τούτου τοῦ ὀρισμοῦ αὐτῆς συνάγεται ὅτι ἡ ἀπάτη δὲν ἀνάγεται εἰς τὴν εὐφυΐαν τοῦ ἀπατεῶνος, διότι πᾶς ἄνθρωπος δύναται νὰ παραστήσῃ ψευδῶς πράγματα ὡς ἀληθῆ καὶ αὐτὸς οὗτος ὁ βλάξ, ἀλλ' εἰς τὴν εὐπιστίαν τοῦ θύματος. Ὅτι λοιπὸν καταφεύγει εἰς αὐτήν, ὡς διανοητικῶς εὐκολώτερον μέσον ὁ βλάξ ἐπειδὴ, στερούμενος εὐφυΐας, εἶναι ἀνίκανος νὰ μεταχειρισθῇ ἔντιμα μέσα, εἶναι αὐτονόητον, διότι ἔντιμα μέσα ὡς δυσκολώτερα, χρησιμοποιεῖ μόνον ὁ κεκτημένος πραγματικὴν ἀτομικὴν ἀξίαν. Πόθεν λοιπὸν προέρχεται ἡ εὐρέως διαδεδομένη ἀντίληψις, ὅτι ὁ ἀπατεῶν ὄχι μόνον ἀποκλείεται νὰ εἶναι βλάξ, ἀλλ' ἀναγκαίως εἶναι εὐφυῆς, ἀντὶ τῆς ὡς ἄνω ἀναλύσεως, ἐξ ἧς ἀντιθέτως προκύπτει, ὅτι ὁ ἀπατεῶν ὄχι μόνον ἀποκλείεται νὰ εἶναι εὐφυῆς, ἀλλ' εἶναι ἀναγκαίως βλάξ; Ἡ ἀντίληψις αὕτη προέρχεται ἐκ τῆς «θεωρίας» τοῦ βλακὸς περὶ τῆς εὐπιστίας. Εἰθισμένος ὁ βλάξ νὰ «σκέπτεται» οὐχὶ διὰ τοῦ νοητικοῦ μηχανισμοῦ, ἀλλὰ διὰ χονδροειδῶν ἔξωθεν ἐντυπώσεων, δὲν ἐρευνᾷ τὰς αἰτιοκρατικὰς σχέσεις, ἀλλὰ περιορίζεται εἰς τὸ γεγονός μίας ἐπιτυχούσης ἀπάτης, γεγονός ἐξ οὗ καὶ μόνου συνάγει τὴν βλακειάν τοῦ θύματος καὶ τὴν εὐφυΐαν τοῦ ἀπατεῶνος. Ὅτι ἡ ἀπάτη δὲν ὀφείλεται εἰς εὐφυΐαν ἀνελύθη, νομίζομεν ἐπαρκῶς. Ὅτι ὅμως ἡ εὐπιστία τοῦ θύματος ἀποτελεῖ βλακειάν, τοῦτο εἶναι ἀληθὲς μνημεῖον βλακικῆς «διανοίας» καὶ πολιτιστικῆς ὑποστάθμης. Διότι ἡ εὐπιστία ἑνὸς ἀτόμου, ὡς προϋποθέτουσα τὰ ἄλλα ἄτομα ὡς ἔντιμα καὶ συνεπῶς ὡς εὐφυῆ, εἶναι ἀσφαλῶς τὸ μέγιστον τῶν τεκμηρίων τῆς πνευματικῆς του ἀναπτύξεως καὶ τοῦ πολιτισμοῦ του. Ὅσον ὑψηλότερον ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῆς εὐφυΐας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ ἴσταται ἑν ἄτομον ἢ εἷς λαός, (οἱ Εὐρωπαῖοι ἐν σχέσει πρὸς τοὺς Ἀνατολίτας) τόσον περισσότερον εὐπιστος εἶναι. Ὁ τελευταῖος τῶν βλακῶν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξαπατήσῃ ἕνα Κάντ ἢ ἕνα Μπετόβεν καὶ ὁ τελευταῖος τῶν Ἑλλήνων ἕνα Εὐρωπαῖον... Τὸ μειδίαμα τοῦ οἴκτου, τὸ ὁποῖον ρίπτουν οἱ «ἀφελεῖς κουτόφραγκοι», δημιουργοὶ τῶν πνευματικῶν ἀξιῶν καὶ ἐξουσιασταὶ τοῦ κόσμου, ἐπὶ τῶν δυστυχῶν «ἔξυπνῶν» τῆς Μεσογείου καὶ τῆς Ἀνατολῆς, ἃς εἶναι καὶ ἡ τιμωρία τῶν βλακῶν καὶ διὰ τὴν «θεωρίαν» των ταύτην!

V

9. «Ὅτι ὁ βλάξ, ἀκολουθῶν τὴν ἔνστικτον αὐτοῦ καχυποψίαν, εὐρίσκειται ἐντὸς τῆς πραγματικότητος, τοῦτο εἶναι ἀναμφισβήτητον, θέτει δὲ αὐτὸν ἐν τῷ Κοινωνικῷ βίῳ εἰς «ἀνωτέραν» μοῖραν λ.χ. τοῦ μεταφυσικοῦ, τοῦ ὁποῖου ὁ ἐνστικτώδης κόσμος ἔχει ὑποστῆ νοσηρὰν ἀτροφίαν, ἔναντι τοῦ διανοητικοῦ αὐτοῦ κόσμου, ὅστις ἔχασε πᾶσαν ἐπαφήν μετὰ τῆς πραγματικότητος. Ἐὰν δεχθῶμεν, ὡς ὑποχρεούμεθα, πρῶτον ὅτι τὸ ἐνστικτον εἶναι ἀλάθητον, καθ' ὃ ἀνεξήγητον καὶ ἀφθαρτον, δεύτερον ὅτι ὁ κόσμος τῶν ἐνστικτῶν εἶναι ὁ

κατ' ἑξοχὴν φυσικῶς ὑγιῆς κόσμος, τρίτον ὅτι ἡ κοινωνία ὡς συνέχεια τῆς φύσεως εἶναι ὑγιῆς ὀργανισμός, ἀπαρτιζόμενος ὑπὸ ὑγειῶν ἀτόμων, τότε τὸ συμπέρασμα περὶ τῆς ὑπεροχῆς τοῦ βλακὸς ἐπὶ τοῦ μεταφυσικοῦ ἐν τῇ κοινωνίᾳ, εἶναι συμπέρασμα ἀναγκαστικὸν καὶ ἀνέκκλητον, ἐπαληθευόμενον ἄλλως τέ, κατὰ φυσικὴν ἀναγκαιότητα, ὑπ' αὐτῆς ταύτης τῆς κοινωνικῆς πραγματικότητος ὅλων τῶν ἐποχῶν καὶ τῶν λαῶν. Τὸ ὅτι οἱ μεταφυσικοὶ ἐπεκράτησαν (ὄχι ἦνθισαν) εἰς ἐποχὰς παρακμῆς τῶν κοινωνιῶν δὲν εἶναι τυχαῖον. Ὁ βλάξ, ὡς ἐλέχθη καὶ ἀνωτέρω, διαισθανόμενος ἐν τῇ καχυποψίᾳ του τὴν ἐπίθεσιν ἐκ μέρους τοῦ εὐφυοῦς, εἶναι θεμελιωδῶς ἐντὸς τῆς πραγματικότητος, διότι διαισθάνεται ὀρθῶς τὸν κίνδυνον νὰ περιέλθῃ κοινωνικῶς εἰς τὴν κάτω τάξιν. Ἐὰν διὰ τῆς καχυποψίας αὐτῆς καὶ μόνης προστατεύεται ἔναντι τοῦ φυσικοῦ αὐτοῦ προορισμοῦ του, τοῦτο εἶναι ἄλλο ζήτημα. Φανερόν εἶναι, ὅτι τὸ ἔνστικτον ἀποτελεῖ μέσον προσανατολισμοῦ καὶ στοιχειώδους ἀμύνης εἰς τὸν πρωτόγονον ἄνθρωπον, ὄχι ὅμως μέσον κατισχύσεως καὶ ὑπεροχῆς ἐν προηγουμένη κοινωνίᾳ μετὰ προηγουμένου κοινωνικοῦ διαφορισμοῦ καὶ ἀναπτύξεως τῶν νοητικῶν του ἀνθρώπου μέσων, τῶν ὁποίων ἡ κατ' ἄτομα ἀνισότης εἶναι ἐξ ἴσου φυσικῶς δεδομένη. Ὁ βλάξ ὁμοιάζει ἐνταύθα τὸ ζῶον, τὸ ὁποῖον ἐξ ἔνστικτου γνωρίζει νὰ διαφεύγῃ πάντα κίνδυνον, πλὴν ἀνωτέρας ὠμῆς βίας, εἰς τὴν ζοῦγκλαν, εἰσερχόμενον ὅμως εἰς κεντρικὴν ὁδὸν μεγαλουπόλεως, εὐρίσκεται αἰφνιδίως ὑπὸ τοὺς τροχοὺς αὐτοκινήτου. Τοῦτο εἶναι ἄγνωστος καὶ ἀκατανόητος εἰς αὐτὸ μηχανή, βασιζομένη βεβαίως κατὰ τελευταῖον λόγον εἰς τὸ ἔνστικτόν του ἀνθρώπου, κατασκευασθεῖσα ὅμως διὰ τῆς διανοίας του. Πῶς ἤδη οἱ πνευματικῶς κατώτεροι ἄνθρωποι εὐρίσκονται ὑπὸ τοὺς τροχοὺς διαφόρων κοινωνικῶν «αὐτοκινήτων», - τοῦτο δεικνύει ἡ θέσις αὐτῶν εἰς τὴν κάτω τάξιν. Τὴν «μηχανήν» αὐτὴν εἶναι βεβαίως ἀδύνατον νὰ διαφύγῃ καὶ ὁ βλάξ, τοῦ ὁποίου καὶ ἡ ἄνοδος εἶναι αὐστηρῶς ἐντὸς ὠρισμένων πλαισίων περιορισμένη. Ὅτι δὲ τέλος ὁ μεταφυσικὸς οὐδὲ τὸ ζῶον, οὐδὲ τὸν βλάκα δύναται νὰ περιπλέξῃ εἰς τροχοὺς, τοῦτο εἶναι εὐνόητον ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι οὗτος φέρεται ἐπὶ τοῦ Πηγάσου...

VI

10. Ὡς πρὸς τὴν κοινωνικὴν προέλευσιν τῶν βλακῶν διαπιστοῦται ὅτι ἡ παραγωγή βλακῶν δὲν εἶναι ταξικὴ. Ἡ πονηρὰ φύσις δὲν ἔδωκεν εἰς ὠρισμένην τινὰ κοινωνικὴν τάξιν τὸ ἐπίζηλον τοῦτο προνόμιον. Ἐπεδαψίλευσεν ἴσως ὡς φαίνεται, εἰς τὴν ἐκάστοτε ἄνω τάξιν τοὺς διασκεδαστικώτερους ἀπλῶς τύπους βλακῶν, ἀλλὰ δὲν ἐστέρησεν οὐδεμίαν ἄλλην κοινωνικὴν τάξιν τῆς σοβαρᾶς συμβολῆς των. Ὁ βλάξ ὑπουργός, ὁ ἀγόμενος καὶ φερόμενος ὑπὸ τῶν ὑπαλλήλων του καὶ τὰ μέλη ἑνὸς ἐργατικοῦ σωματείου, τὰ ὁποῖα ἐκμεταλλεύεται ὁ πονηρὸς ἐργατοκάπηλος, ἀποτελοῦν δυὸ ἀντίθετα παραδείγματα τοῦ γεγονότος, ὅτι ἡ βλακεία δὲν ἔχει ταξικὴν τὴν πατρίδα.

Ψυχολογικά δὲ εἶναι κυρίως τὰ περιεχόμενα, τὰ ὅποια δημιουργοῦν τὰς ποικιλίας καὶ παραλλαγὰς μεταξὺ τῶν βλακῶν. Ὁ *filis a para* τῆς ἄνω τάξεως, ὁ ὁποῖος λόγῳ φυσικῆς ἀτροφίας τοῦ βουλευτικοῦ του κόσμου, λαμβάνει σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν τὴν ἀτελεύτητον σειρὰν τῶν ἀπαγορεύσεων τῆς οἰκογενείας του, στερούμενος δὲ καὶ ἰδίας πνευματικότητος, καταντᾷ εἰς τὸ τέλος τύπος χωρὶς τὴν ἐλαχίστην προσωπικότητα, ὀνομάζεται ὑπὸ τῆς τάξεώς του ἐπιεικέστατα «καλὸ παιδί», εἰς δὲ τὴν ἀντικειμενικὴν διάλεκτον θὰ ἠδύνατο νὰ ἀποκληθῆ «εὐπρεπῆς βλάξ», ἐνῶ τὸ «τέκνον τοῦ λαοῦ» εἰς τὴν αὐτὴν περίπτωσιν ὀνομάζεται ὑπὸ τοῦ εὐφυεστέρου καὶ κυριολεκτοῦντος λαοῦ δραστικώτατα «κόπανος». Σημαντικῶς αὐστηροτέρα εἶναι ἐπομένως ἡ φυσικὴ ἐπιλογή ἐντὸς τῆς κάτω τάξεως: ἐνῶ λ.χ. ὁ *filis a para* εἰς τὴν μαθητικὴν ἡλικίαν τυγχάνει τῆς ἀγωγῆς, τῶν μορφωτικῶν μέσων καὶ τῶν περιποιήσεων τῆς τάξεώς του καὶ παραμένει ψυχικῶς ἀμείωτος, ὅπερ ἐπαυξάνει τὴν γελοίαν αὐτοπεποιθήσιν του εἰς πρεσβυτέραν ἡλικίαν, δυνάμενος νὰ φθάσῃ ἀνενοχλήτως καὶ εἰς ὑψηλὰ ἀξιώματα, ἡ δὲ ἀτομικὴ του ὑπαρξίς ὡς μὴ ὄφειλε, εἶναι γνωστὴ ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Ἀντιθέτως τὸ τέκνον τοῦ λαοῦ καὶ σκληρότερον χειραγωγεῖται ὑπὸ τῶν γονέων του καὶ τῶν συμμαθητῶν τοῦ ἐν τῷ σχολείῳ μέχρι πλήρους ψυχικῆς ἐξουθενώσεως διὰ σκληρᾶς ὑποτιμήσεως, προπηλακισμῶν, φαρσῶν, ὕβρεων καὶ βιαιοπραγιῶν καὶ δυσκολώτερον εἶναι κατόπιν τούτων ν' ἀνέλθῃ τὴν κοινωνικὴν κλίμακα, ὁ δὲ βλάξ τῶν λαϊκῶν τάξεων οὕτως καὶ συμπαθέστερος εἶναι καὶ ἄγνωστος καὶ ἀκινδυνώτερος καὶ ὀλιγώτερον γελοῖος, καθ' ὃ σεμνότερος καὶ ἐστερημένος τῆς αὐτοπεποιθήσεως ἢ ἐπάρσεως τοῦ βλακὸς τῶν ἄνω τάξεων, εἰς τὸν ὁποῖον λόγῳ ἀτροφίας τοῦ βουλευτικοῦ του καὶ τῆς μαλθακότητος τοῦ οἰκογενειακοῦ του περιβάλλοντος προστίθεται ἔστιν ὅτε καὶ ἀηδὴς γυναικωτὸς χαρακτήρ. Ἐνιαῖον ὅμως εἶναι τὸ πνευματικὸν προλεταριάτον πάσης ταξικῆς καταγωγῆς.

VII

11. Ἡ ἠθικὴ τέλος σχέσις μεταξὺ βλακὸς καὶ ἐπιτηδείου ἢ ἀπατεῶνος εἶναι ἀπροσδοκῆτως διάφορος τῆς ἣν ἐκλαμβάνει συνήθως ἡ «κοινὴ γνώμη». Ὁ συνήθης κοινωνικὸς ἄνθρωπος θεωρεῖ τὸν ἐπιτήδειον καὶ τὸν ἀπατεῶνα ὡς ἀνηθικούς μὲν, ἀλλ' ὡς ὑποδαιρέσεις τοῦ εὐφυοῦς. Ὅλως τὸ ἀντίθετον ὅμως συμβαίνει: ὁ ἐπιτήδειος καὶ ὁ ἀπατεῶν εἶναι ἀκριβῶς ὑποδαιρέσεις τοῦ βλακός. Καὶ ἰδοὺ πῶς. Εἶπομεν ἀνωτέρω ὅτι ἡ πονηρία, ἐκτὸς ἐὰν εἶναι μέσον ἀμύνης τῶν εὐφυῶν οὐχὶ κατὰ τῶν βλακῶν ἀλλὰ κατὰ τῆς πονηρίας των, ἀποτελεῖ φυσικὴν ιδιότητα τῶν βλακῶν καὶ δὴ φυσικὴν συνέπειαν τοῦ γεγονότος, ὅτι, λόγῳ ἀτροφίας τοῦ νοητικοῦ τῶν μηχανισμοῦ, ἀποτελεῖ αὕτη τὴν μόνην ἄμυναν αὐτῶν κατὰ πάσης ἔξωθεν ἐπιθέσεως. Ἀπὸ τῆς διαπιστώσεως τῆς ἀληθείας ταύτης μέχρι τῆς ἀκολουθοῦσας ἀληθείας ὑπάρχει

ἐν καὶ μόνον βῆμα: ὅτι μόνον ὁ πνευματικῶς ἀνάπηρος ἔχει ἀνάγκην τῆς ἐπιτηδειότητος καὶ τῆς ἀπάτης διὰ νὰ προωθηθῆ ἢ νὰ ἐπικρατήσῃ. Οὐδεὶς ἄνθρωπος ἀξίας ἔχει ἀνάγκην νὰ γίνῃ ἐπιτήδειος ἢ ἀπατεῶν. Ἡ καθημερινὴ κοινωνικὴ πεῖρα διδάσκει ὅτι τὰ ἐπίθετα ταῦτα οὐδέποτε κατώρθωσαν νὰ «κολλήσουν» εἰς ἀνθρώπους πραγματικῆς ἀξίας, οἱ ὅποιοι, ἐὰν ὑπῆρξαν μισητοί, ἐχαρακτηρίσθησαν ἴσως ὡς «κακοί», ὡς «καταχθόνιοι», ὡς «γόητες», ὡς «τορπιλληταί» ἢ ὡς «λιβελλογράφοι», οὐδέποτε ὅμως ὡς ἐπιτήδειοι ἢ ἀπατεῶνες, καὶ ὅταν ἀκόμη ὑπῆρξαν συντηρητικοὶ εἰς τὰς σχέσεις τῶν μετὰ τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων καὶ κατώρθωσαν πάντοτε νὰ προωθηθοῦν ἢ νὰ ἐπικρατήσουν. Ἀπόλυτος ἐσωτερικὴ συνέπεια τῆς πνευματικῆς ἀναπηρίας τοῦ βλακὸς εἶναι ἄλλως τὲ ὄχι μόνον ἡ ἀγελαία του τάσις, ὄχι μόνον ἡ προώθησίς του «πλάτην μὲ πλάτην» μὲ τὴν λεγεῶνα τῶν ὁμοίων του, ὄχι μόνον ἡ προσφυγὴ εἰς τὰ εὐτελέστερα μέσα τῆς ἐπιτηδειότητος, τὴν ἔλλειψιν ἀντιθέτου γνώμης, τὴν προσφορὰν εὐκόλων καὶ ἀνηθικῶν ἐκδουλεύσεων καὶ τὴν κολακείαν, ἀλλὰ καὶ ἡ συστηματικὴ ἀποφυγὴ πάσης συγκρούσεως καὶ πάσης μάχης. Καὶ ὅταν ἀκόμη ὁ βλάξ, ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ ἐπιτηδείου ἢ τοῦ ἀπατεῶνος, ἐξαναγκασθῆ νὰ δώσῃ μάχην, θὰ δώσῃ αὐτὴν διὰ τῶν πνευματικῶς εὐκολοτέρων καὶ συνεπῶς τῶν ἀνηθικωτέρων «ὄπλων»: τοῦ ψεύδους, τῆς διαστροφῆς, τῆς ραδιουργίας καὶ τῆς συκοφαντίας.

Ἐξ οὗ ἔπεται τὸ ἀκλόνητον δόγμα: καὶ ἡ ἀνηθικότης εἶναι ἀποκλειστικὸν προνόμιον τῶν βλακῶν!

Τὸ πλέον γνωστὸ αὐτὸ ἔργο τοῦ Εὐάγγελου Λεμπέση, δημοσιεύτηκε ἀρχικὰ στὴν «Ἐφημερίδα τῶν Ἑλλήνων Νομικῶν» τὸ ἔτος 1941 μὲ ἀποτέλεσμα τὴν πολεμικὴ συζητήσεων κριτικῶν καὶ ἀντιπαραθέσεων στὶς ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς. Εἶναι γεμάτο ἀπὸ ὀξυδερκεῖς παρατηρήσεις πάνω στὸ τεράστιο θέμα τῆς βλακειᾶς στὶς σύγχρονες κοινωνίες.